

DAIFUKU

そしてあなたも騙される

แค่เป็นหนี้ในระบบ
ทำไมต้องพบ
จุดจบแบบนี้

อาคิระ ซิงะ เขียน
ศศัน จุลศิริ เปลา

そしてあなたも騙される

แค่เป็นหนี้ก็อกระบบ
ทำไมต้องพบ
จุดจบแบบนี้

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อาคิระ ซิงะ เขียน
ศศนัน จุลศิริ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ขอคู่มือหน่อย ใครไม่เคยรับโทรศัพท์จากมิจฉาซีพยกมือขึ้น
โอ้โฮ ยกมือกันสนั่นหวั่นไหวเลยนะคะทุกคน

ในยุคนี้เราอาจได้รับสายจากมิจฉาซีพหรือที่เรียกกันติดปากว่า
คอลเซ็นเตอร์ มากกว่าได้รับสายจากเพื่อนเราเองเสียอีก การหลอกเอาเงิน
จากผู้คนมันช่างพิสดารและมองออกยากขึ้นทุกวัน ใครมาตีมาร้าย
ช่างน่าสงสยไปหมด

นวนิยายสืบสวนแหวกแนวอย่าง “แค่เป็นหนี้ก็ระบบ ทำไมต้องพบ
จุดจบแบบนี้” เป็นผลงานนักเขียนชื่อดัง “อาคิระ ชิงะ” ที่จะไม่ทำให้คนอ่าน
ผิดหวัง เขาเปิดโลกแห่งกลเม็ดเด็ดพรายกลโกงของชีวิตขัดสนจนใจ
ที่หมุนวนในวงจรหนี้สินระบบและสารพัดการหลอกล่อเพื่อสร้างหนี้เพิ่ม
และวิธีการทวงหนี้เหินือขึ้น วิธีการชำระหนี้ที่ชนหัวลูกซึ่งแทรกซึมอยู่ใน
หลายครัวเรือนแบบสุดจะคาดการณได้

เรื่องราวของแม่เลี้ยงเดี่ยวนามาจิри ทาคาโยะ ที่ต้องหนีหัวซุกหัวซุน
จากสามีที่ใช้ความรุนแรงในครอบครัว มาเริ่มต้นชีวิตใหม่กับอายานะ
ลูกสาววัย 7 ขวบ เธอมีแ่รงงานพาร์ตไทม์ที่ร้านสะดวกซื้อ พ่อแม่และพี่สาว
ก็ได้รับผลกระทบรุนแรงจากสามีขี้โกงของเธอ เมื่อทาคาโยะค้างค่าเช่า
อะพาร์ตเมนต์จนเจ้าของยื่นคำขาดว่า ถ้าไม่ชำระค่าเช่า เธอก็เหลือเวลาแค่
10 วันก่อนจะถูกไล่ไปนอนข้างถนน ลูกจะใช้ชีวิตและไปโรงเรียนได้อย่างไร
การกู้เงินในระบบจึงเป็นทางเลือกสุดท้ายคล้ายแสงสว่างปลายอุโมงค์
แล้วชีวิตเธอก็เริ่มต้นพลิกผันพันลึก

ทางสำนักพิมพ์หวังว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นจะสร้างความสนุกสนาน ลุ้น
ระทึก และได้รู้ทันกลโกงได้แต่เนิ่นๆ ก่อนจะตกหลุมวิกฤติการเงินที่ลึกลง
ไปเรื่อยๆ แบบทาคาโยะและครอบครัว

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

นิยายเรื่องนี้เป็นหนังสือเล่มแรกในชีวิตที่ฉันได้แปลคนเดียวทั้งเล่ม และได้ตีพิมพ์เผยแพร่สู่บรรณพิภพ จึงถือเป็นงานท้าทายมากที่ฉันพยายามคงความเป็นญี่ปุ่นและคงกลิ่นอายของตัวละครไว้ ทั้งภาษาไทยยังอ่านสนุก อีกทั้งยังต้องใส่ใจให้อ่านแล้วตื่นเต้นไปกับการดำเนินเรื่องแบบสับขาหลอก คนอ่านอยู่ตลอด และการถ่ายทอดภาษาสละสลวยของ อ.ชิงะ ออกมาให้ใกล้เคียง ฉันต้องขอขอบคุณทีมบรรณาธิการผู้มีส่วนร่วมขัดเกลาให้นวนิยายเรื่องนี้ออกมาอ่านรื่นไหล พร้อมคงรสชาติดั้งเดิมไว้ให้ได้มากที่สุด

นักคิดว่าตอนที่ทีมงานคัดต้นฉบับเล่มนี้มา น่าจะคาดหวังให้ผู้อ่านได้รับประสบการณ์ที่ไม่เคยได้รับจากที่ไหนมาก่อน อย่างการกู้เงินนอกระบบ จากคนไม่รู้จักทางออนไลน์ การให้บริการทางเพศที่ส่งผู้หญิงไปถึงบ้าน การยื่นหนังสือขอปฏิเสธการค้นหาตัวตน การฟ้องหย่าที่มีเงื่อนไขมากมาย รวมไปถึงการสนับสนุนแม่เลี้ยงเดี่ยวด้วยวิธีการทางกฎหมายต่างๆ จากรัฐบาล นวนิยายเรื่องนี้เต็มไปด้วยความสนุก ความเข้าใจ และยังอัดแน่นด้วยข้อมูลของโลกใต้ดินญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศที่ใครๆ ก็ตกหลุมรัก ตัวเอกของเรื่องจะฝ่าฟันอุปสรรค และใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับลูกสาวตัวน้อยของเธอได้หรือไม่ ติดตามใน “แค่เป็นหนี้นอกระบบ ทำไมต้องพบจุดจบแบบนี้” ได้เลย

ศศัน จุลศิริ

แค่เป็นหนี้ในระบบ ทำไมต้องพบจุดจบแบบนี้

สารบัญ

พัญจหลอก	6
บทที่ 1	6
บทที่ 2	24
บทที่ 3	39
บทที่ 4	51
บทที่ 5	58
บทที่ 6	66
บทที่ 7	80
บทที่ 8	92
บทที่ 9	103
บทที่ 10	115
 พัญจลอลวง	 128
บทที่ 1	128
บทที่ 2	145
บทที่ 3	155
บทที่ 4	173
บทที่ 5	185
บทที่ 6	195
บทที่ 7	207
บทที่ 8	217
บทที่ 9	227

“คุณมีแอปหรือพอยต์การ์ดของเราไหมคะ”

พนักงานหญิงผิวสีของร้านสะดวกซื้อถามขึ้น

“ไม่ค่ะ ฉันไม่มีค่ะ”

เมื่อมิซากิตอบ พนักงานก็สแกนบาร์โค้ดของฮาเก้นดาสไอศกรีม
แซนดวิชบนโต๊ะแคชเชียร์

“325 เยนค่ะ”

สิ่งมหัศจรรย์ที่สุดสำหรับมิซากิคือการได้กินไอศกรีมนี้ในเย็น
วันศุกร์ เพื่อเป็นรางวัลสำหรับการเข้าเรียนอย่างจริงจังตลอดหนึ่งสัปดาห์

“มิซากิเนี่ย ไม่สะสมพอยต์เหรอ”

ขณะที่กินไอศกรีมแซนดวิชกรอบ ฮิโตมิเพื่อนร่วมชั้นที่ผมขอมสืบทอด
ก็มองฉันด้วยสายตาแปลกๆ

“อืม ฮิโตมิสะสมอยู่เหรอ”

“ใช่สิ ถ้าไม่สะสมก็น่าเสียดายออก”

คำพูดของฮิโตมิทำให้ฉันฉงนใจ เพราะทุกครั้งที่ใช้เงินที่ร้านสะดวกซื้อ
ฉันจะรู้สึกเหมือนขาดทุนอยู่น้อยๆ

“จั้นเหรอ แต่มันดูยุ่งยากและฉันก็ไม่รู้ว่าจะต้องเริ่มทำที่ไหนด้วยนะสิ”

“เธอทำผ่านออนไลน์ได้ง่ายๆ เลยนะ ถ้าสะสมพอยต์แล้วก็ใช้ซื้อของ
ได้ ทำไว้ไม่เสียหาย” ฮิโตมิพูดขณะแสดงพอยต์การ์ดของเธอ

“บัตรเครดิตยังมีฟังก์ชันเครดิตด้วย เลยสะดวกเพราะซื้อของได้
ไม่ต้องพกเงินสด”

เมื่อมีเงินในกระเป๋าไม่มากก็มักจะหวาดเวลาต้องเจอกับค่าใช้จ่าย
ฉุกเฉิน แน่่อนว่าการมีบัตรเครดิตจะทำให้รู้สึกอุ่นใจขึ้น

“แต่กระบวนการสมัครองไม่เข้มงวดเหรอ”

ฉันเคยอยากได้บัตรเครดิตหลังเรียนจบมัธยมปลาย แต่ได้ยินมาว่า
นักเรียนทำบัตรเครดิตไม่ได้

“เข้มงวดหรือเปล่าละ ฉันเรียนอาชีวะที่เดียวกับเธอ ยังทำได้เลย
มิซากิก็น่าจะทำได้เหมือนกัน”

ผู้ถูกหลอก

1

คุณนุมาจิри ทาคาโยะ

ห้อง 104 คานายามะไฮท์สคังชำระค่าเช่า ทางนิติแจ้งเตือนไปแล้ว
หลายครั้ง จำนวนค่าเช่าที่ยังไม่ได้ชำระ ค่าดอกเบี้ยยล่าช้า และค่าธรรมเนียม
การติดตามหนี้คือ 196,000 เยน กรุณาชำระเงินเต็มจำนวนไปยังบัญชี
ด้านล่าง ภายในสิ้นเดือนนี้ หากการแจ้งเตือนครั้งสุดท้ายไม่ได้รับการ
ตอบสนอง ทางเราจะยื่นฟ้องต่อศาลเพื่อเรียกร้องให้จ่ายออกและชำระ
ค่าเช่าส่วนที่เหลือ

ฉันอ่านจดหมายแจ้งเตือนที่ส่งมาทางไปรษณีย์เมื่อวานอีกครั้ง
รู้สึกเหมือนหน้าอกถูกกดทับจากความวิตกกังวล ฉันได้รับโทรศัพท์จาก
นายหน้าอสังหาริมทรัพย์หลายสาย และได้รับแจ้งว่าจะถูกดำเนินคดี
ตามกฎหมายหากยังไม่จ่ายค่าเช่า แต่ฉันคิดว่าถ้าอธิบายสถานการณ์
ที่บ้านและอ้อนวอนพวกเขา อาจพอคลี่คลายได้

“ไปก่อนนะคะ”

เสียงที่ไร้กังวลของอายานะจุดสติฉันกลับคืนมาอีกครั้ง

ฉันอาศัยอยู่กับสองคนกับอายานะ นักเรียนชั้น ป.2 ที่อะพาร์ตเมนต์
เล็กๆ ในเขตอาดาจิ อะพาร์ตเมนต์เก่าทรุดโทรมแห่งนี้มีอายุมากกว่า

30 ปีแล้ว พื้นห้องแต่งตัวส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด ทำทางเหมือนจะพังลงมา หากเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ต้องต่อท่อระบายน้ำเข้ากับเครื่องซักผ้า ทุกครั้งก่อนใช้งาน แถมยังมีเสียงบ่นมากมายว่าห้องน้ำยังเป็นแบบโถนั่งยอง สไตล์ญี่ปุ่นซึ่งหาได้ยากแล้วในวันนี้ เพราะเป็นแบบนี้ค่าเช่าก็เลยถูก

“ไปได้มาดีนะ ระวังรดด้วยล่ะ”

ฉันส่งเสียงไล่ตามหลังน้อยๆ ที่กำลังวิ่งไป

เมื่อแผ่นหลังของอายานะเลี้ยวหายลับไปตรงหัวมุม ฉันก็นึกถึงจดหมายทวงค่าเช่าทันที

ฉันกลัวคำว่าศาล

เพราะเราเป็นฝ่ายผิด ถ้าถูกฟ้องคงไม่มีโอกาสชนะแม้แต่ร้อยละสิบเป็นแบบนี้ต่อไป ฉันคงต้องหาที่อยู่ใหม่ แต่เพราะจ่ายค่าเช่าปัจจุบันไม่ไหวเลยไม่มีเงินจ่ายค่าย้ายออก เงินค่าประกัน หรือเงินให้เปล่าตอนจะไปเช่าอะพาร์ตเมนต์ใหม่ เราสองแม่ลูกคงต้องเร่งรีบไปตามท้องถนนทันทีที่ถูกไล่ออกจากที่นี่

ยังงี้ก็ต้องเตรียมเงิน 196,000 เยน ให้ได้ภายในสิ้นเดือน แต่ยอดเงินคงเหลือในบัญชีธนาคารของฉันใกล้เป็นศูนย์ และฉันก็ขายทุกอย่างที่เปลี่ยนเป็นเงินได้ไปหมดแล้ว เมื่อดูปฏิทินที่ประดับด้วยภาพวาดฟักทองก็เห็นว่าเดือนนี้เหลืออีกแค่ 10 วันเท่านั้น

ฉันแต่งหน้าเบาๆ ใส่เสื้อฟลีซและกางเกงยีนส์ที่ซื้อมาจากยูนิโคล่ แล้วออกจากบ้าน

มีร้านสินเชื่อบริโภคเล็กๆ อยู่ตรงสถานีรถไฟใกล้บ้าน แต่ฉันไม่อยากให้คนรู้จักเห็น เลยลงทุนจ่ายค่ารถไฟเดินทางมาถึงสถานีชิมบาชิ สถานีที่พนักงานออฟฟิศเดินกันขวักไขว่ ป้ายโฆษณาบริษัทสินเชื่อบริโภคใหญ่ๆ และสหกรณ์เงินกู้มีให้เห็นทุกหนทุกแห่ง อาคารให้เช่าออฟฟิศหน้าสถานีมีป้ายบริษัทสินเชื่อบริโภคที่มักเห็นในโฆษณาทีวี

ตั้งเรียงรายดาษขึ้นไปทุกชั้น

ฉันขึ้นลิฟต์แล้วกดปุ่มชั้นที่เล็งไว้

แม้จะประสบปัญหาทางการเงินต่อเนื่องตั้งแต่ย้ายมาโตเกียว แต่ฉันก็ไม่เคยพึ่งพาสินเชื่อเพื่อผู้บริโภคเลย พอค้นหาข้อมูลทางออนไลน์ จึงพบว่าสามารถกู้ยืมได้มากถึงประมาณ 500,000 เยน โดยพิจารณาจากรายได้ต่อปีของปีก่อน ฉันเตรียมใบขับขี่ ใบเสร็จรับเงินค่าสาธารณูปโภค และใบกำกับภาษีหัก ณ ที่จ่ายของปีที่แล้วติดกระเป๋าเผื่อมาด้วย

ทันทีที่ลงลิฟต์ ก็เห็นทางเข้าร้านสินเชื่อเพื่อผู้บริโภค ฉันจินตนาการถึงทางเข้าที่เหมือนกับธนาคารโดยมีพนักงานในเครื่องแบบโค้งคำนับอยู่หลังประตูอัตโนมัติ แต่มันกลับกลายเป็นสถานที่เล็กๆ ที่มีเพียงประตูธรรมดาๆ บานกระจาดริดเท่านั้น มีหน้าซ้ำ ประตูยังปิดอยู่ ชวนให้เข้าใจผิดว่าเป็นวันหยุดของร้านไปพักหนึ่ง

หลังจากที่ลังเลอยู่นำร้านนานพอสมควร ฉันจึงตัดสินใจหมุนลูกบิดประตู มันเปิดออกพร้อมกับทิงสัมผัสเบาๆ ไว้ที่มีมือ

‘ยินดีต้อนรับ กรุณารอสักครู่’

เมื่อเดินเข้าไปในร้าน ก็ได้ยินเสียงผู้หญิงประกาศผ่านลำโพง

นี่เป็นร้านแบบไร้พนักงาน จะว่าโชคดีหรือโชคร้ายไม่รู้ที่ไม่มีลูกค้ายืนนอกจากฉัน ด้านหน้ามีบูธอยู่สองบูธ และด้านขวามือจะเห็นเครื่องที่ดูเหมือนตู้เอทีเอ็มของธนาคาร ดูเหมือนว่าคนที่มียัตร์อยู่แล้วจะกู้ยืมเงินสดได้

ฉันเดาว่าบูธด้านหน้ามีไว้สำหรับลูกค้าใหม่อย่างฉัน มันแบ่งเป็นห้องส่วนตัวมิดชิด โดยคำนึงมาแล้วว่าลูกค้าจะกู้เงินได้แบบไม่ต้องกังวลสายตาคนอื่น

‘กรุณาก้าวไปที่บูธ’

ฉันได้ยินเสียงประกาศของผู้หญิงคนนั้นอีกครั้ง

แม้จะไม่เห็นพนักงานในร้าน แต่ก็รู้สึกไม่สบายใจราวกับว่ากำลัง

วงจรปิดบนเพดานกำลังจ้องเขม็งมา ฉันกลัวว่าถ้ามันแต่ลงเล เขาจะพูดอะไรขึ้นมาอีก เลยรีบเข้าไปในบุนแล้วปิดประตู

ด้านหน้ามีแผงสัมผัสขนาดใหญ่ พร้อมด้วยสแกนเนอร์ โทรศัพท์ฟอง ปุ่มฉุกเฉินสีแดง และปุ่มอื่นๆ อีกมากมายที่ฉันไม่รู้ว่ามีคืออะไร ภายในบุนสะอาดและไม่มีขยะเลยแม้แต่ชิ้นเดียว ความเย็นเยือกทำให้ฉันเริ่มกลัว ตัวแข็งทื่อไปตามสัญชาตญาณ

เมื่อนั่งลงบนเก้าอี้ ปุ่มสองปุ่มก็ปรากฏขึ้นบนแผงสัมผัสตรงหน้า <<สำหรับผู้ใช้บริการครั้งแรก>> และ <<สำหรับสมาชิกปัจจุบัน>> ฉันกลืนน้ำลาย ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยกู้ยืมเงินจากสินเชื่อเพื่อผู้บริโภคเป็นครั้งแรก อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังทำเรื่องน่าละอาย

หลังจากหายใจเข้าลึกๆ แล้วแตะแผงสัมผัสด้วยปลายนิ้วมือขวาก็ได้ยินเสียงโลหะหนักๆ ดังมาจากด้านหลัง ร่างกายสั่นโดยไม่ตั้งใจ ขณะหันรึ้นขวามองเล็กล็กไปตามทิศทางของเสียงสะท้อน

มันเป็นเสียงล็อกอัตโนมัติของบุน

จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นสัตว์ตัวเล็กๆ ที่ติดกับดัก หนีออกไปไหนไม่ได้ อันที่จริงถ้าคำนึงถึงดอกเบี้ยและเงินต้นที่ต้องจ่ายต่อจากนี้ จะเรียกว่าติดกับดักอยู่แล้วก็คงไม่ผิดนัก

<<กรุณายืมคู่มือสมัครสมาชิกทางด้านขวามือและอ่านอย่างละเอียด>>

มีชั้นวางเอกสารอยู่ ฉันหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาแล้วพลิกดู

“จะชำระเงินแบบครั้งเดียวหรือแบบหมุนเวียนก็ได้”

“หากมีรายได้เพิ่มเติมเพียงพอ คุณจะโอนผ่อนชำระได้โดยไม่ต้องรอกำหนดวันชำระ”

“ใช้ได้กับตู้ ATM ทั่วประเทศและในต่างประเทศ”

“คำอธิบายระบบและประโยชน์ของสินเชื่ออุปโภคบริโภคนี้เขียนอยู่” อัตราดอกเบี้ย 18% ต่อปี และจะมีการชำระเงินกู้บัตรคืนทุกๆ

35 วัน ผู้กู้กำหนดจำนวนเงินที่ต้องการชำระในแต่ละครั้งได้อย่างอิสระ หากมีเงินจำนวนมาก ผู้กู้สามารถชำระหนี้ทั้งหมดได้ตามจำนวนที่ระบบกำหนดไว้

จริงๆ ฉันอยากยืมเพิ่มอีกสักหน่อย แต่สุดท้ายก็ยืมไปแค่ 200,000 เยน

ในฐานะคนว่างงาน ฉันคิดว่าคงชำระคืนลำบากน่าดู จึงตัดสินใจกำหนดยอดชำระเป็นยอดขั้นต่ำที่สุดต่อเดือน ถึงอย่างนั้น 3% ของจำนวนเงินต้น 200,000 เยน จะเท่ากับ 6,000 เยน แปลว่าต้องจ่ายเดือนละ 9,000 เยน พร้อมดอกเบี้ย 3,000 เยน

ถ้าได้งานน่าจะพอทำอะไรได้บ้าง แต่ถ้าอยู่ๆ มีค่าใช้จ่ายฉุกเฉิน โผล่มาคงจะลำบาก คู่มือสมาชิกยังระบุอีกว่า “หากคุณมีภาระค่าใช้จ่ายที่ไม่คาดคิดอันเป็นเหตุให้ชำระคืนล่าช้า โปรดแจ้งล่วงหน้า” ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย

ฉันตัดสินใจและกดปุ่มบนแผงสัมผัส

<<เริ่มดำเนินการยืนยันตัวตน กรุณาเลือกประเภทเอกสารที่ใช้ยืนยันตัวตนและสแกนเอกสาร>>

ฉันนำใบขับขี้ออกจากกระเป๋าแล้วสแกนที่เครื่อง จากนั้นทำตามขั้นตอนที่แสดงบนหน้าจอจนจบ

<<ขอภัยเป็นอย่างยิ่ง เราไม่สามารถอนุมัติเงินกู้ให้ท่านได้ หากมีข้อสงสัย ต้องการสอบถามเพิ่มเติม กรุณาใช้โทรศัพท์ภายในติดต่อเรา>>

ข้อความดังกล่าวปรากฏขึ้นบนจอแสดงผล

ทำไมกันล่ะ ทั้งที่ทำตามคำแนะนำทั้งหมดแล้ว...

ฉันยกหูโทรศัพท์ที่ทางซ้ายมือของเครื่องแล้วกดปุ่ม “โทร”

“ขอโทษด้วยค่ะ ดื่บบอกว่าฉันกู้เงินไม่ผ่าน หมายความว่ายังไงคะ”

“กำลังตรวจสอบข้อมูลให้ะคะ กรุณารอสักครู่ค่ะ”

สิ้นเสียงอ่อนโยนของหญิงสาวก็ได้ยินเสียงเพลงร็อปกึกๆ ฉันไม่รู้

ว่าปัญหาคืออะไร ได้แต่ถือสายรออยู่พักใหญ่ ความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทุกครั้งที่เสียงเพลงรอสายเล่นซ้ำ ในที่สุดฉันก็ได้ยินเสียงของผู้หญิงที่รับสายก่อนหน้า

“คุณนุมาจิริ ตอนนี้คุณได้สมัครงานกับบริษัทจัดหางานชั่วคราวอยู่ใช่ไหมคะ”

“ค่ะ ใช่ค่ะ”

“ไม่ทราบว่าแจ้งชื่อบริษัทที่คุณทำงานอยู่ ณ ตอนนี้ ที่ไม่ใช่บริษัทจัดหางานชั่วคราวได้หรือเปล่าคะ ทางเราจะตรวจสอบข้อมูลการจ้างงานของคุณที่นั่นค่ะ”

“ที่บอกว่าตรวจสอบนี้หมายความว่ายังไงคะ”

“ทางเราจะโทรไปหาที่ทำงานของคุณนุมาจิริเพื่อยืนยันสถานะการทำงานของคุณที่นั่นค่ะ เราจะไม่เปิดเผยชื่อบริษัทเรา คุณนุมาจิริวางใจได้ว่านายจ้างจะไม่ทราบเรื่องการกู้ยืมเงินของคุณค่ะ”

ฉันไม่รู้มาก่อนเลยว่าจะมีการตรวจสอบสถานะการจ้างงานอยู่ เพราะประวัติรายได้ต่อปีของปีก่อนค่อนข้างดี ฉันเลยคิดว่าถ้าใช้ชื่อบริษัทจัดหางานชั่วคราวแล้วจะไม่เป็นไร

“ขอโทษด้วยค่ะ เนื่องด้วยสถานการณ์บางอย่าง ฉันเลยลาออกจากบริษัทที่เคยทำงานมาสามเดือนแล้วนะคะ ฉันมีใบเสร็จการหักภาษี ณ ที่จ่ายของปีที่แล้วมาด้วย ไม่ทราบว่าพิจารณาจากเอกสารนี้แทนได้ไหมคะ”

“นั่งเฝ้า”

“ใจยักษ์ใจมาร! คุณยังมีความเป็นคนอยู่ไหม”

ที่แห่งนั้นคือบริษัทสายเออาร์ตเอาเปรียบที่มีชื่อเสียง ในแผนก

คอลเซ็นเตอร์รับเรื่องร้องเรียนและให้บริการลูกค้าทางโทรศัพท์ พนักงานต้องเผชิญกับการถูกด่าทอด้วยถ้อยคำหยาบคายจากลูกค้าอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้สุขภาพของพนักงานทรุดโทรมไปตามๆ กัน

“มึงอยากจะฆ่ากูให้ตายเหอ”

“นี่ๆ วันนี้ใส่ชุดชั้นในสีอะไรอะ”

ในแผนกยังมีกฎว่าห้ามวางสายก่อน ต่อให้เป็นสายที่ไม่สมเหตุสมผลก็ต้องคอยรับฟังและตอบกลับจนกว่าอีกฝ่ายจะวางสายไป

“ไม่พูดกับเชิงแล้ว เอาคนที่รับผิดชอบมาซิ”

หลายครั้งหลายหนที่โดนพูดแบบนี้ใส่ ก็ต้องโอนสายให้ผู้รับผิดชอบชายที่เรียกกันว่าซูเปอร์ไวเซอร์

“อย่าโยนนั่นโยนนี่มาใส่ผมสิ ช่วยพยายามรับมือให้ถึงที่สุดก่อนได้ไหม”

กระทั่งซูเปอร์ไวเซอร์เองยังทนไม่ไหวและเริ่มลาออกไปทีละคนๆ

“เฮ้ย คุณอย่ามาดุด่าผมให้มันมากนักนะ คุณนะ ชื่ออะไร”

บางครั้งก็มีผู้ร้องเรียนที่ถามชื่อฉัน

“นูมาจิริคะ”

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบอกชื่อเต็ม แต่ต้องบอกชื่อสกุล เพื่อให้รู้ว่าใครเป็นคนให้บริการลูกค้า

“นูมาจิริ โอเค จำไว้แล้ว”

ถ้าเป็นนามสกุลอย่างทานากะหรือซุกิกิงจะดี แต่นูมาจิริไม่ใช่ นามสกุลที่คนใช้กันมากนัก ฉันจึงไม่ค่อยอยากจะบอก

“นี่ นูมาจิริ วันนี้ผมจะปล่อยผ่านไปก่อน แต่คุณต้องทำตามที่ผมพูดภายในวันพรุ่งนี้ เข้าใจใช่ไหม”

แม้จะเป็นลูกค้าที่ร้องเรียนหนักมากขนาดไหน เมื่อสายโทรศัพท์ถูกตัดลง งานนั้นจะถือว่าเสร็จสิ้น แต่พอมีคนพูดกับฉันว่าพรุ่งนี้จะติดต่อมาอีก คำเหล่านั้นก็จะติดอยู่ในหัว ไม่ว่าจะเป็นตอนเดินออกจากแผนก

คอลเซ็นเตอร์และกลับถึงบ้าน หรือตอนที่กินข้าวเย็นกับลูก และแม้กระทั่งตอนหลับตาได้ผ้าห่ม ฉันก็อดคิดถึงสายร้องเรียนที่ฉันอาจได้รับในวันพรุ่งนี้ไม่ได้

เมื่อเวลาผ่านไปแบบนั้นทุกวัน จิตใจของฉันเลยเริ่มแย่ลง

“นุมาจิริ ทำไม่ถึงยังไม่เข้าใจอีก เมื่อวานผมบอกให้ทำอะไรสักอย่างไ้แล้ว”

เมื่อฉันได้รับโทรศัพท์จากผู้ร้องเรียนคนนั้น ฉันก็รู้สึกคลื่นไส้ขณะที่คุยสาย

“คุยทางโทรศัพท์ไปก็ไม่รู้เรื่อง ผมจะหาที่อยู่คุณ แล้วเรามาคุยกันแบบตัวต่อตัวดีไหม”

ฉันไม่คิดว่าจะมีวิธีหาที่อยู่ของฉันได้ แต่ความคิดที่จะหาที่อยู่ของฉันอย่างจริงจังนั้นทำให้ฉันรู้สึกกังวล จะเกิดอะไรขึ้นหากบริษัทให้ที่อยู่ออกไปโดยไม่ตั้งใจ หรือหากผู้ร้องเรียนมีความสามารถอย่างการแฮ็กข้อมูล

ความคิดฟุ้งซ่านเช่นนั้นทำเอาฉันกังวลจนนอนไม่หลับ แม้จะนอนหลับได้แต่ก็ไม่เพียงพอ ฉันจึงเริ่มทำเรื่องง่ายๆ ผิดพลาด และหุดหู่ที่ต้องไปทำงาน ในที่สุด เมื่อได้ยินเสียงโทรเข้า ฉันจะน้ำตาไหล สุดท้ายตอนมายืนอยู่ตรงหน้าทางเข้าแผนกคอลเซ็นเตอร์ ฉันก็รู้สึกคลื่นไส้แบบคุมไม่อยู่เลยลาออกไปแบบไม่มีทางเลือก

“สวัสดิ์ค่ะคุณลูกค้า สวัสดิ์ค่ะ สวัสดิ์ค่ะ...”

ความทรงจำอันเจ็บปวดกลับมา ลืมไปเลยว่าตอนนี้ฉันอยู่ในบูธของบริษัทสินเชื่อเพื่อผู้บริโภค

“ขอโทษด้วยค่ะ พอดีเผลอคิดไปเรื่องอื่น”

“ตามที่ทางเราแจ้งให้ทราบไปเมื่อสักครู่นะคะ ค่อนข้างเป็นไปได้

ยากที่คุณลูกค้าจะได้รับเงินกู้ในสถานการณ์นี้ ปัจจุบันนี้ทางเราอนุมัติเงินกู้ยืมได้เฉพาะผู้ที่มีรายได้ประจำเท่านั้นค่ะ”

สินเชื่อเพื่อผู้บริโภคเจ้าอื่นๆ ก็ให้ผลลัพธ์ไม่ต่างกัน ฉันพยายามโกหกและบอกว่ายังทำงานอยู่ที่แผนกคอลเซ็นเตอร์ แต่ก็ต้องยอมแพ้เพราะมีการยืนยันการจ้างงาน

196,000 เยน ฉันต้องรวบรวมเงินนั้นให้ได้ภายใน 10 วันก่อนถึงกำหนดการชำระ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะหาเงินจำนวนใกล้เคียงกับเงินเดือนคนจบมหาวิทยาลัยจากการยืมเพื่อน หรืองานรายวันอย่างการทำงานพาร์ทไทม์ในระยะเวลาสั้น

เราจะกู้ยืมเงินจากที่อื่นนอกเหนือจากสินเชื่อเพื่อผู้บริโภคได้ไหมนะ ขณะที่ฉันกำลังเดินไปรอบๆ เพื่อคิดเรื่องนี้ ฉันก็เห็นป้ายต่างๆ อย่าง “OOการเงิน” หรือ “XXเงินกู้” ดูเหมือนจะเป็นบริษัทเอกชนที่เรียกกันว่าผู้ให้กู้ยืมเงิน พวกเขาจะคิดดอกเบี้ยประมาณเท่าไรกันนะ ฉันลองโทรศัพท์ไปตามเบอร์ที่เขียนไว้บนป้าย

“เราให้เงินกู้ยืมแก่ผู้ที่มีรายได้ไม่มั่นคงไม่ได้ เว้นเสียแต่คุณจะมีหลักประกัน”

แม้แต่สถาบันการเงินเล็กๆ ในเมืองก็ไม่ให้กู้ยืม

“ช่วยทำอะไรสักอย่างได้ไหมคะ เมื่อฉันได้งานใหม่ ฉันจะกลับมาคืนเงินคุณแน่นอนค่ะ ได้โปรดเถอะค่ะ ให้ฉันยืมได้ไหมคะ”

“กรุณาติดต่อมาใหม่เมื่อคุณได้งานประจำ เราจะยินดีต้อนรับเงินกู้”

ไม่ว่าที่ไหนต่างก็มีกฎระเบียบที่กำหนดไว้สำหรับคัดกรอง โลกใบนี้ไม่ใช่สถานที่ที่จะได้อะไรมาจากการร้องไห้คร่ำครวญ

“จริงๆ แล้ว ฉันยังค้างชำระค่าเช่าอะพาร์ตเมนต์อยู่ ถ้าหากฉันหาเงิน 200,000 เยนไม่ได้ภายในสิ้นเดือนนี้ ฉันจะถูกไล่ออกจากอะพาร์ตเมนต์”

“คุณคงจะลำบากมากเลยสินะ ยิ่งได้ฟังสถานการณ์ดังกล่าวทางเรายิ่งให้คุณกู้ยืมเงินไม่ได้ ต้องขอโทษด้วย แต่มันเป็นเรื่องของธุรกิจ”

ตอนนี้ไม่มีใครต้องการเงินมากเท่าฉันอีกแล้ว แต่ทำไมถึงไม่มีใครให้ยืมเลยล่ะ ถ้าให้ยืมฉันจะจ่ายคืนแน่นอน

“คงจะไม่มีที่ไหนยอมให้คนอื่นอย่างฉันยืมเงินหรือใช่ไหมคะ”

“ผู้ให้กู้ยืมเงินในเมืองมีเกณฑ์การคัดกรองเหมือนกันหมด จะปรึกษาที่ไหนก็คงไม่ได้อะไรขึ้นมา”

“คุณช่วยแนะนำที่ที่จะอนุมัติให้ฉันยืมเงินหน่อยได้ไหมคะ คุณรู้จักบริษัทที่มีเกณฑ์ปล่อยสินเชื่อแบบผ่อนปรนกว่านี้ไหมคะ”

ฉันได้มึนชะงัดลงต่ำพร้อมกับถือโทรศัพท์มือถือไว้ในมือข้างหนึ่ง

“ที่เหลือก็มีแต่สถานปล่อยเงินกู้นอกระบบแล้วล่ะ”

แบบนี้เอง ถ้าเป็นเงินนอกระบบจะยืมได้จริงหรือ...

ฉันกลัวมากเมื่อคิดถึงสิ่งที่เคยเห็นและได้ยินทางอินเทอร์เน็ตและทีวี เกี่ยวกับชะตากรรมอันน่าสลดใจของผู้ที่ยืมเงินนอกระบบ

“ต่อให้เป็นผู้ให้กู้นอกระบบก็คงไม่มีทางให้ผู้ไม่มีรายได้ยืมเงินก้อนใหญ่ 200,000 เยนหรอกนะ”

อย่าว่าแต่ผู้ให้บริการสินเชื่อเพื่อผู้บริโภคเลย แม้แต่เงินกู้นอกระบบยังเหมือนจะไม่รับ

ใจลอย ยังไม่มีกะจิตกะใจจะกลับบ้าน จึงนั่งลงบนม้านั่งในสวนสาธารณะใกล้บ้านและคิดถึงอนาคตของตัวเองเพียงลำพัง

ถึงจะไม่อยากทำ แต่ถ้าเป็นแบบนี้ก็เหลืออยู่วิธีเดียวคือโทรไปร้องให้อัศวอนขอให้พี่สาวที่เซตามะช่วย ฉันหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าและโทรไปที่บ้านพี่สาว

“อาการสมองเสื่อมของแม่แยลงเรื่อย ๆ วันนี้แกจี้ราดอีกแล้ว ความอดทนฉันก็มีขีดจำกัดเหมือนกันนะ ตอนนี้กำลังคิดจะพาแม่ไปอยู่ที่บ้านพักคนชรา ทาคาโยะเองก็ช่วยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายบางส่วนให้หน่อยสิ”

พี่สาวบ่นนำมาก่อนที่ฉันจะได้เริ่มระบายความรู้สึก

“พักหลังพ่อแม่สามีฉันก็เริ่มอ่อนแอลง ฉันนี่ตัวสั่นเลยเมื่อคิดว่าจะต้องดูแลผู้สูงอายุอีกสักกี่คน เดียวปีหน้าคาซึยะก็จะสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้น มาซาก็เริ่มเข้าโรงเรียนกวดวิชาแล้ว หลังจากนั้นคงต้องใช้เงินไปกับการศึกษาของเด็กๆ หลายล้านเยนเสียล่ะ”

พี่สาวฉันมีลูกชายสองคน เธอรู้สึกตื่นเต้นที่ทั้งคู่จะได้เข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมต้นเอกชนชื่อดังในโตเกียว

ค่าเล่าเรียนที่โรงเรียนมัธยมต้นเอกชนสูงมาก แต่ถ้าจะสอบติดเด็กนักเรียนต้องเข้าโรงเรียนกวดวิชาตั้งแต่ชั้น ป.3 พี่สาวกำลังบ่นถึงค่าเทอมที่แพงแสนแพงของโรงเรียนกวดวิชาอยู่

“แต่ครอบครัวพี่ก็เปิดธุรกิจอะพาร์ตเมนต์ด้วยใช่ไหมล่ะ เดาว่าเงินแค่นั้นคงไม่สำคัญเท่าไรหรอก”

พี่สาวฉันแต่งงานกับผู้ชายอายุมากกว่าเธอเป็น 10 ปี ครอบครัวเก่าของเขาเป็นตระกูลร่ำรวยที่มีชื่อเสียงในท้องถิ่น

“ไม่ว่าฉันจะมีรายได้จากค่าเช่าเท่าไร สุดท้ายมันก็เป็นเงินของพ่อแม่สามีฉัน แม่สามีฉันเป็นคนรับผิดชอบเรื่องการเงินภายในบ้าน สามีฉันก็ทำงานในบริษัทที่พ่อเขาเป็นเจ้าของ”

“แต่คุณพี่เขยก็เป็นกรรมการผู้จัดการของบริษัทนี้”

ฉันเคยได้ยินมาว่าถ้าพ่อสามีที่เป็นประธานบริษัทเกษียณอายุ สามีของพี่สาวจะได้เข้าไปดูแลบริษัทแทน

“ถึงจะเป็นกรรมการผู้จัดการ แต่เงินเดือนก็น้อยนิดเพราะว่าเป็นเครือญาติกันนะสิ แล้วยังต้องจ่ายค่าบ้านพักคนชราของแม่ด้วยเงินเดือนสามีเพียงอย่างเดียว มันหนักหนาสาหัสมากเลยนะ”

ครอบครัวต่างอีกฉาพี่สาวฉันที่ได้แต่งงานเข้าครอบครัวร่ำรวย คนต่างบอกว่าเธอเป็น “หนูตกถึงข้าวสาร” แต่ในความเป็นจริงดูเหมือนว่าเธอจะมีศักดิ์เป็นได้แค่สะใภ้ของผู้มีอันจะกินเท่านั้น และเงินที่เธอใช้ได้

อย่างอิสระก็มีจำกัด

“ยังไงก็เถอะ พี่ฉันอยากจะขอยืมเงินหน่อยนะ”

ตั้งแต่สมัยมัธยมต้น พี่สาวฉันเป็นคนที่ทั้งสวยทั้งสูงและโดดเด่น ในฐานะประธานสถานนักเรียน ตอนที่เราเรียนโรงเรียนมัธยมต้นของรัฐที่เดียวกัน ฉันมักถูกเปรียบเทียบกับพี่ซึ่งทำให้ฉันไม่มีความสุขเอาเสียเลย พี่สาวฉันเป็นคนฉลาดมีไหวพริบ เธอได้รับการตอบรับเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังในโตเกียว ขณะที่ฉันมีผลการเรียนปานกลาง จึงล้มเลิกความคิดที่จะเรียนต่อมหาวิทยาลัย และใช้ชีวิตไปเรื่อยๆ ที่บ้านเกิดในจังหวัดอิบารากิ

ลึกลงไปแล้ว พี่สาวฉันมักถูกฉันอยู่เสมอ

พอรู้แบบนี้ เมื่อโตขึ้นฉันจึงพยายามเลี่ยงการมีปฏิสัมพันธ์กับพี่สาวให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะแบบนี้ฉันถึงไม่อยากปรึกษาเรื่องเงินๆ ทองๆ กับเธอ แต่มันก็ไม่มีหนทางอื่นแล้วจริงๆ

“อืมม คงจะไม่ได้ ฉันก็อยากช่วยเธอนะ แต่บอกตามตรง เพราะค่าใช้จ่ายเรื่องบ้านพักคนชราของแม่ ทางนี้เลยไม่มีเงินเหลือแล้ว แรกเริ่มเดิมทีถ้าสามีเธอไม่ได้ทำพลาดไปแบบนี้ เราก็ไม่ต้องมานั่งดูแลแม่แบบนี้หรอก”

มันเจ็บปวดนะที่ได้ยินแบบนี้ สิ่งที่สามีฉันทำลงไปทำให้พ่อ แม่ และพี่สาวฉันเดือดร้อนหนักมาก

ถ้าฉันไม่ไปเกี่ยวข้องกับผู้ชายแบบนั้นล่ะก็ เรื่องคงไม่ลงเอยแบบนี้

ปัญหาในชีวิตฉันเริ่มต้นขึ้นหลังจากที่ฉันพบกับชายคนนั้น

ตอนนั้นฉันเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายปีที่ 3 ฉันได้พบกับสามีซึ่งอายุมากกว่าหนึ่งปี ตอนที่ไปร่วมงานเลี้ยงจับคู่ที่เพื่อนชวน ฉันอยู่ชมรม

เทนนิสมาหกปีตั้งแต่มัธยมต้นจนถึงมัธยมปลาย ในปีสุดท้ายฉันก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกัปตันชมรม โรงเรียนมัธยมปลายของเราเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงที่สุดในจังหวัดด้านการเล่นเทนนิส แต่ในปีการศึกษาของเราเราถูกเรียกว่าเป็น “ปีแห่งความล้มเหลว” เราไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันระดับประเทศจนกระทั่งการแข่งขันภาคฤดูร้อนสิ้นสุดลง ฉันรู้สึกหดหู่ใจมาก

“คุณนุมาจิรีเคยเป็นสมาชิกชมรมเทนนิสเหมือนกันหรือ เด็กผู้ชายม.ปลายคนนั้นได้เข้ารอบแปดอันดับในการแข่งขันระดับประเทศเมื่อปีที่แล้วด้วยนะ”

สามที่ฉันพบในงานปาร์ตี้สังสรรค์ครั้งนั้นบังเอิญเป็นผู้เล่นประจำของโรงเรียนที่เก่งกาจด้านเทนนิสมากแห่งหนึ่ง

“โรงเรียนเราถึงชนะก็ไม่แปลกหรอก ที่ติดหนึ่งในแปดเลยไม่ใช่เรื่องน่ายินดีอะไร ยิ่งเป็นการแข่งขันแบบทีมด้วย ในปีฉันคู่ฉันแค่แกร่งกว่าเราเท่านั้นเอง”

ถึงได้อันดับแปดก็ไม่ดีใจอย่างนั้นหรือ เหนือฟ้ายังมีฟ้าสินะ

“ทำไมคุณถึงไม่เข้ามหาวิทยาลัยด้วยทักษะทางกีฬาล่ะ”

ฉันถามพลางจิบชาอุ่นๆ

ถึงคู่แข่งคนอื่นๆ จะแข็งแกร่งกว่า แต่ด้วยผลงานที่ผ่านมาก็น่าจะเพียงพอให้ได้รับโควตาทักษะทางกีฬาแล้ว สำหรับฉัน ณ เวลานั้นสามปีเปรียบเหมือนดังเทพเจ้า

“ถึงฉันจะแข็งแกร่งพอควรในเขตนี้ แต่ก็ยังมีคนที่แข็งแกร่งกว่าอีกมากมายทั่วประเทศ แม้จะได้เรียนมหาวิทยาลัยและได้เล่นเทนนิสต่อก็คงไม่มีทางเป็นนักกีฬาอาชีพได้”

ฉันรู้สึกประหลาดใจกับความคิดแจ้งๆ ของคนที่เล่นเทนนิสเก่งกว่าฉัน และคำพูดเพียงคำเดียวของเขาก็เหมือนจะช่วยชีวิตฉันไว้

“ทุกคนต่างมีบทบาทหน้าที่เป็นของตัวเอง การที่จะชนะได้ ก็ต้องมีผู้แพ้ในรอบชิงชนะเลิศ และถ้าหากผู้เล่นครั้งหนึ่งไม่แพ้ในรอบแรก ระบบ

ทัวร์นาเมนต์ก็จะใช้การไม่ได้”

สามีนั่นเป็นคนประเภทที่ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าเขาคิดอะไรอยู่ บางครั้ง บางคราวเขาก็จะพูดเรื่องที่ทำให้ฉันรู้สึกประหลาดใจ

“นั่นเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดีกันแน่ล่ะคะ”

“เรื่องนี้ไม่มีอะไรดีหรือไม่ดีหรอกนะ โรงเรียนมัธยมปลายส่วนใหญ่ ก็มีทีมเบสบอลด้วยกันทั้งนั้น แต่มีเพียงโรงเรียนเดียวจากทั่วประเทศ ที่เอาชนะในการแข่งขันโคชิเอ็งได้ นักเบสบอลมัธยมปลายต้องฝึกซ้อม อย่างหนักทุกวัน โดยเชื่อว่าพวกเขาจะคว้าแชมป์มาได้ เธอไม่คิดว่าเป็นคือการล้างสมองหรือ”

ตอนนั้น ฉันมองว่าการให้เหตุผลแปลกๆ ของสามีช่างมีเสน่ห์

“ฉันอาจไม่ใช่ที่หนึ่งด้านการเรียนหรือการเล่นเทนนิส แต่หลังจากนี้ ฉันอยากจะเป็นที่หนึ่งในด้านธุรกิจ ถึงจะเล่นเทนนิสเก่งแค่ไหนก็เป็นได้ มากสุดแค่ได้เข้าโรงเรียนเทนนิสเท่านั้น แต่ถ้าประสบความสำเร็จในด้าน ธุรกิจ โลกใบนี้ก็จะเปิดกว้างขึ้น”

สามีนั่นเคยทำงานที่ร้านอาหารฝรั่งเศสเล็กๆ ในเขตดูราวะ

“ตอนนั้นฉันยังเป็นแค่ลูกจ้าง แต่ฉันกำลังวางแผนจะเรียนรู้วิธีบริหาร ร้านอาหาร และวันหนึ่ง ฉันจะเปิดร้านอาหารเป็นของตัวเอง”

ฉันเคยได้รับการชวนไปที่ร้านอาหารฝรั่งเศสแห่งนั้น เซฟทีนั้นเคย ไปเรียนทำอาหารที่ฝรั่งเศส อาหารที่เสิร์ฟทุกจานจึงอร่อยมาก

ก่อนหน้านั้นฉันสนใจแต่การเล่นเทนนิสและไม่เคยออกเดทกับผู้ชาย ฉันเลยหลงเขาหัวปักหัวปำ รูปร่างหน้าตาเขาค้นก็ไม่ได้แย่ บางครั้งฉันรู้สึก ได้ว่าเขามีผู้หญิงคนอื่น แต่ตอนนั้นฉันเป็นแค่เด็กนักเรียนมัธยมปลาย เลยไม่กล้าเผชิญหน้าและถามออกไปตรงๆ ฉันคิดว่าตัวเองคงเป็นแค่หนึ่งในบรรดาแฟนของเขา

“แนะนำฉันให้พ่อแม่ทาคาโยะรู้จักหน่อยสิ”

ฉันมีความสุขมากเมื่อเขาพูดอย่างนั้นตอนเราเริ่มเดทกันได้

สามเดือน

เขามีด้านที่จริงจังจนน่าประหลาด เขายังบอกฉันอีกว่าเราเป็นคนรักกันแล้วจึงเป็นเรื่องปกติที่จะพาไปรู้จักกับครอบครัว แม้ว่าฉันจะยังไม่ได้คิดเรื่องแต่งงาน แต่ฉันก็แนะนำสามีให้รู้จักพ่อแม่และพวกท่านก็ชอบเขามาก

สุดท้าย สามีของฉันก็เริ่มมาที่บ้านพ่อแม่ฉันบ่อยๆ

เขาสูญเสียแม่ไปด้วยโรคบางอย่างขณะที่อยู่ชั้น ป.6 และได้รับการเลี้ยงดูโดยแม่เลี้ยง เมื่อแม่เลี้ยงกับพ่อของเขามีลูก เขาก็รู้สึกไม่สบายใจและออกจากบ้านทันทีที่เรียนจบมัธยมปลาย อาจเป็นเพราะเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ซับซ้อนเช่นนั้น เขาจึงโยนหาความรักจากคนในครอบครัว ตัวอีกที่สามีของฉันก็กลายมาเป็นเหมือนสมาชิกในครอบครัวคนหนึ่งของเราไปแล้ว

สามีฉันเป็นคนที่มีมนุษยสัมพันธ์ดีและเป็นที่ยอมรับโดยเฉพาะกับพวกผู้สูงอายุที่เป็นผู้หญิง เขาช่างเอาอกเอาใจ แถมยังเป็นผู้เชี่ยวชาญในการลดช่องว่างระหว่างผู้หญิงสูงอายุอีกด้วย แม่ของฉันตกหลุมรักเขาจนถึงขั้นพูดว่า “ฉันอยากมีลูกชายแบบนี้”

ในตอนนั้นเองที่ฉันตั้งท้องอายานะ ฉันมีอายุแค่ราวๆ 20 ปี ฉันนึกว่าเขาจะบอกให้ฉัน “ไปทำแท้งซะ” แต่กลับกลายเป็นว่าสามีของฉันมีความสุขมากและเราก็แต่งงานกันทันที

“เดี๋ยวพวกเราจะมีลูกกันแล้ว ฉันว่าจะเริ่มต้นธุรกิจของฉันอย่างจริงจัง จังๆ ถึงจะเป็นธุรกิจร่วม แต่ในที่สุดฉันก็จะได้มีร้านเป็นของตัวเองในโตเกียวสักที”

เมื่อแต่งงานกัน เขาก็ตัดสินใจเปิดร้านที่ทำเลทองในโตเกียว

เขาได้เงินมาจากที่ไหนสักแห่งและทำสัญญาว่าพ่อของฉันจะเป็นผู้ค้าประกันร่วม ฉันได้ยินจากพี่สาวในภายหลัง ว่าจริงๆ แล้วตอนแรกสามีฉันพยายามดึงแม่มามีส่วนร่วม แต่รู้สึกตัวอีกทีพ่อก็ถูกบังคับให้ประทับตรา

เป็นผู้ค้าประกันร่วมแบบเสี่ยงไม่ได้ไปเสียแล้ว

ถ้าธุรกิจไปได้ดีทุกคนคงมีความสุข

ช่วงเปิดกิจการใหม่ๆ ร้านได้รับความนิยมบนโซเชียลมีเดียและยังได้ลงนิตยสารด้วย แต่เซฟู้จู้จุกจิกเกินไปทำให้ลดต้นทุนอาหารไม่ได้ เงินเดือนพนักงานยังสูงเกินไปและผลกำไรก็ไม่ได้เพิ่มขึ้นตามที่คาดการณ์ไว้ เมื่อเทียบกับยอดขาย ทั้งที่ควรลดต้นทุนลงแต่สามีฉันกลับทำไม่ได้ เพราะไม่อยากถูกพนักงานเกลียด สุดท้ายเซฟที่เป็นเจ้าของร่วมดันหอบเงินหนีไป เหลือไว้เพียงหนี้ก้อนโตเท่านั้น

เขาจมอยู่กับความเศร้าและหนีไปเล่นการพนันเพื่อพยายามปลดหนี้

“ฉันมีเพื่อนที่เป็นอัจฉริยะด้านการพนันนะ ฉันเห็นเองกับตาว่าเขาชนะตัวแวงมา”

เขาเชื่อใจคนง่ายเกินไปและมักถูกพวกปากหวานพูดจาดีหลอกใช้ เขายังไปเจอกับคนไม่น่าไว้ใจในสนามแข่งม้า ทำให้หนี้สินเพิ่มพูนขึ้น เขาถลาลึกขึ้นเรื่อยๆ จนลงเอยด้วยการยืมเงินจากแหล่งต่างๆ อย่างเงินนอกระบบ

ท้ายที่สุด พ่อของฉันก็ต้องขายบ้านของครอบครัวเพื่อชำระหนี้ของสามี

ตั้งแต่ยังเด็ก ฉันรักพ่อมาก เขามักจะพาฉันไปตกปลาและให้ฉันถือคันเบ็ดไว้ ฉันยังจำวันเหล่านั้นได้ดี ฉันไม่เคยลืมความตื่นเต้นและความประทับใจตอนที่จับปลาสีเงินแวววาวตัวแรกได้ เห็นได้ชัดว่าฉันมีพรสวรรค์ด้านการตกปลา จึงไม่แปลกหากฉันจะตกปลาได้ดีกว่าพ่อเมื่อโตขึ้น

พ่อต้องสูญเสียบ้านที่เขาคุ้นเคยไปและเสียชีวิตด้วยโรคเส้นเลือดในสมองตีบในปีต่อมา อาจเป็นเพราะความเครียดที่เขาต้องเผชิญ แม่เกิดอาการช็อกและแก่ตัวลงมาก จนในที่สุดก็เริ่มแสดงอาการสมองเสื่อม

“เหมือนว่าตอนนี้สามีของเธอยังตามหาที่อยู่เธออยู่เลย วันก่อนเขาโทรมาหาฉันและถามว่ารู้ไหมว่าอายานะอยู่ที่ไหน”

ฉันรู้สึกเสียวสันหลังทันทีที่ได้ยินคำพูดของพี่สาว

หลังจากที่เขาติดการพนัน ฉันก็ไม่เข้าใจสิ่งที่สามีคิดอีกต่อไป ฉันต้องเผชิญกับความรุนแรงในครอบครัว จู่ๆ เขาก็โมโหและเริ่มด่าทอทุบตีฉัน ฉันจึงพาอายานะออกจากบ้าน

“พี่ อย่าให้ข้อมูลติดต่อของฉันเด็ดขาดเลยนะ”

ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องเลวร้ายอะไรขึ้น ถ้าเขารู้ที่อยู่ของฉัน

“รู้แล้วนะ”

พี่สาวเข้าใจสถานการณ์ของฉันตามคาด

“เขาเป็นยังงี้บ้างล่ะ หวังว่าเขาจะไม่ไปสร้างปัญหาให้บ้านพี่นะ”
สามีฉันเคยไปปรึกษาเรื่องนี้กับบ้านพี่เขย

“ดูเหมือนว่าตอนนี้เขาจะทำงานด้านการเงินนะ เมื่อวันก่อนก็โทรมาถามว่าสนใจสกุลเงินดิจิทัลไหม คงทำงานอะไรประมาณนั้นแหละมั้ง”

“ฟังดูไม่น่าไว้วางใจมากๆ พี่อย่าไปยุ่งดีกว่า”

“เรื่องแค่นั้นเธอไม่ต้องบอกฉันก็รู้”

ฉันลืบบอกด้วยความโล่งใจ ฉันไม่อาจปล่อยให้เรื่องสามีมาสร้างปัญหาให้กับครอบครัวเราได้อีกต่อไป

“นี่ พี่ ฉันจะจ่ายคินแน่นอน ให้ฉันยืมเงินหน่อยเถอะนะ ถ้าพี่ไม่ให้ พวกเราจะต้องถูกไล่ออกจากอะพาร์ตเมนต์ที่อยู่ตอนนี้”

“ฉันถึงได้บอกไงล่ะ ว่ามันเป็นไปไม่ได้หรอกที่เธอจะอยู่กับลูกในโตเกียว”

เดิมทีฉันทำงานที่คอลเซ็นเตอร์ในจังหวัดอิบารากิบ้านเกิดตอนนั้น ฉันได้รู้ว่าค่าจ้างของศูนย์ให้บริการทางโทรศัพท์ในโตเกียวสูงกว่า ฉันกับลูก

จึงย้ายมาที่โตเกียว แต่ค่าครองชีพกลับสูงเกินคาด เพื่อชดเชยส่วนนั้น
ฉันจึงย้ายไปยังแผนกรับเรื่องร้องเรียนซึ่งมีค่าจ้างรายชั่วโมงสูงกว่าและ
ลงเอยด้วยการทำงานหนักเกินไป

“ไหนๆ ก็ได้โอกาสแล้ว เธอกลับมาดูแลแม่ที่นี้ด้วยกันเถอะนะ”

“ไม่ได้หรอก ถ้าทำแบบนั้นสามีฉันก็จะรู้ทันทีนะสิ”

“ไม่ลองคุยกับเขาอย่างถูกวิธีดูละ ฝั่งนั้นยังพูดอยู่เลยว่าโอเคที่จะ
เริ่มต้นใหม่กับเธอ”

ฉันตกใจมากที่ได้ยินคำนั้น

“อย่าล้อเล่นเรื่องเริ่มต้นใหม่เลยสิ”

“ถ้าอย่างนั้น ไม่หย่าละ”

“เขาไม่มีทางหย่ากับฉันแน่”

“จะใช่เหรอ ฉันรู้สึกว่าคุณเธอลองคุยกับเขาดีๆ เขาน่าจะเข้าใจนะ”

“เขาพูดเก่งจะตาย ถ้าคุยกันมีหวังโดนเกลี้ยกล่อมให้ทำสิ่งที่เขา
ต้องการกันพอดี พ่อกับแม่ก็ถูกหลอกด้วยวิธีเดียวกัน พี่คงไม่ได้ลืมเรื่องนั้น
หรอกใช่ไหม”

เมื่อก่อนพี่ก็เคยชอบสามีฉันเหมือนกับแม่

“ฉันไม่มีทางลืมหรอก”

เธอรู้ว่าสามีฉันเป็นคนพูดเก่ง เขาจะแสร้งทำเป็นจริงใจ พูดคุย
เรื่องความฝันและอุดมการณ์ของตัวเอง เผลออีกทีก็ตกอยู่ในบรรยากาศ
อึดอัดจนยากจะปฏิเสธเสียแล้ว

“ไม่ว่ายังไง ฉันก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากอยู่โตเกียวต่อไปเพื่อ
ไม่ให้สามีหาฉันเจอ ฉันถึงอยากยืมเงินจากพี่ยังไงละ”

“แล้วเธอต้องการเท่าไรล่ะ”

ถามพร้อมกับถอนหายใจ

“200,000 เยน”

“ขนาดนั้นเลยเหรอ! ฉันให้เธอยืมเงินมากมายขนาดนั้นไม่ได้หรอกนะ”

“ขอแค่ครึ่งเดียวก็ได้ ขอร้องลั่นนะพี่”

ฉันก้มหัวให้กับโทรศัพท์มือถือ

“ครึ่งหนึ่งมันตั้งแสนเยนเลยนะ ฉันให้เธอไม่ได้หรอก ถึงทำได้ก็ให้ได้มากที่สุดแค่ 30,000 เยน บ้านฉันใช้ว่าจะมีเงินมากมายที่ไหน สุดท้ายมันก็เป็นบ้านของพ่อแม่สามีฉัน ไหนยังต้องจ่ายค่าบ้านพักคนชราของแม่อีก ฉันเองก็ลำบากเหมือนกันนะ ถ้าคนอื่นรู้ว่าฉันให้เงินน้องสาวมากมายขนาดนั้น ฉันต้องโดนฟ้องหย่าแน่ๆ”

2

“แม่คะ ขวดเปล่าอีกแล้วนะ”

อายานะที่สะพานพายุกระเป๋านักเรียนอยู่ยื่นกระตักน้ำออกมาพร้อมกับหัวเราะลั่น

“โทษทีจ๊ะ โทษทีจ๊ะ จะรีบเต็มให้เดี๋ยวนี้เลย”

ฉันรีบเดินไปที่ห้องครัวและเปิดก๊อกน้ำเทใส่ขวด

เมื่อวานฉันได้รับโทรศัพท์จากสำนักงานกฎหมายและถูกบังคับให้รับปากว่าจะย้ายออกในวันที่ระบุนหากไม่จ่ายค่าเช่า เหลืออีกแค่สี่วันจะถึงสิ้นเดือนซึ่งเป็นเส้นตายของกำหนดชำระเงิน แต่ฉันยังคิดว่าสถานการณ์อาจคลี่คลายถ้าหางานได้ทัน ด้วยความที่ยู่อยู่กับการสมัครสัมภาษณ์งานผ่านเว็บไซต์หางานบนโทรศัพท์มือถือตลอดทั้งวัน ฉันจึงลืมเติมน้ำในกระตักน้ำของอายานะ

“เออละ ไปดื่มดื่มนะจ๊ะ”

ฉันเปิดกระเป๋านักเรียนและใส่ขวดน้ำเข้าไป จากนั้นจึงส่งอายานะ

ออกจากบ้าน

“ไปแล้วนะคะ”

ฉันโบกมือให้อายานะที่รีบวิ่งออกไปอย่างร่าเริง เมื่อล็อกประตูหน้าบ้าน บรรยากาศในห้องก็หดหู่จนไม่น่าเชื่อว่าเป็นห้องห้องเดียวกัน

ฉันถอนหายใจพลางหยิบมือถือขึ้นมาอีกครั้ง

<<ฟรีดอกเบี่ยสูงสุด 30 วัน!>>

<<ใช้เวลาตรวจสอบเพียงแค่ 5 วินาที>>

<<เปรียบเทียบรายละเอียดบริษัทสินเชื่อเพื่อผู้บริโภคที่คัดสรรมาอย่างดี 10 แห่ง>>

เพราะเอาแต่ค้นหาเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน โฆษณาแนวนั้นจึงโผล่มาให้เห็นเต็มไปหมดแม้กระทั่งบนเว็บไซต์จัดหางาน ถึงอย่างนั้นฉันก็ยืมเงินจากบริษัทการเงินในโฆษณาไม่ได้อยู่ดี ถ้าเป็นเงินกู้ธนาคารแบบนี้อาจทำได้แต่ไม่มีทางที่ฉันจะจ่ายดอกเบี่ย 10% หรือ 30% คืนได้ทันใน 10 วัน

<<ด้วยสินเชื่อส่วนบุคคล คุณสามารถกู้ยืมเงินได้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ ทางเราได้ทำการปฏิรูปกฎหมายการให้กู้ยืมเงิน โดยเพิ่มค่าปรับและบทลงโทษสำหรับสินเชื่อดอกเบี้ยสูง รวมถึงผู้ให้บริการที่ไม่ได้จดทะเบียนถูกต้อง นอกจากนี้ กฎการเก็บเงินไม่ได้มาตรฐานที่ปรับเข้มงวดขึ้นยังส่งผลให้ธุรกิจเงินกู้ธนาคารแบบดั้งเดิมถูกกำจัดออกไปอย่างสิ้นเชิง ผู้ให้บริการสินเชื่อส่วนบุคคลดังเช่นบริษัทของเราจึงเข้ามามีบทบาทแทน เนื่องจากเป็นการกู้ยืมระหว่างบุคคลที่มีความยืดหยุ่นสูงจึงปลอดภัยไร้กังวล>>

ข้อความเหล่านั้นสะกดสายตาฉันซึ่งกำลังนั่งเล่นดูจอมือถืออยู่บนพื้น

<<แอปฟรีมาร์เก็ตต่างๆ เช่น Mercari เริ่มเปิดโอกาสให้ทุกคนซื้อขายสินค้ามือสองได้อย่างอิสระและปลอดภัย แต่ในขณะเดียวกันโลกของการกู้และปล่อยกู้เงินจำนวนน้อยก็กำลังขยายตัวขึ้น การกู้และการ

ปล่อยกู้ระหว่างบุคคลโดยไม่มีการกู้หรือดอกเบี้ยเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว หากท่านสนใจ เชิญอ่านกระดานข่าวได้ที่นี้>>

นิวของฉันทคลิกไปที่ข้อความนั้นโดยอัตโนมัติ

<<โปรดให้ฉันทืมเงิน 20,000 เยน เพื่อเป็นค่ารักษาพยาบาลของครอบครัวฉันทด้วยเถอะคะ เงินเดือนฉันทจะออกวันที่ 25 ของเดือนหน้า ฉันทแน่ใจว่าชำระคืนได้ในวันนั้นคะ คาโยโกะ อายุ 18 ปี>>

<<ผมจ่ายคืนจาก 900,000 เยน เป็น 1,000,000 เยน ภายในหนึ่งเดือน รายได้ของผมคือ 300,000 เยนต่อเดือน ปัจจุบันหนี้ของผมเท่ากับ 0 เยน ทาคุยะ จังหวัดคานากาวา>>

<<ช่วยฉันทด้วย ฉันทเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ไม่มีเงินเก็บ และติดแบล็กลิสต์ ไม่มีใครคนอื่นที่ฉันทพึ่งพาได้เลย ได้โปรดให้ฉันทืมเงินประมาณ 100,000 เยนด้วยเถอะคะ>>

เมื่อค้นดูในอินเทอร์เน็ต ฉันทก็พบว่าตอนนี้กลุ่มเงินกู้ธนาคารบที่เรียกว่า “เงินนอกระบบแบบซอฟต์แวร์” ธุรกิจปล่อยเงินกู้ใต้ดินในรูปแบบสินเชื่อบุคคลกำลังเพิ่มสูงขึ้น

ฉันทรู้สึกโล่งใจเล็กน้อยที่คนดีนรเรื่องเงินไม่ได้มีแค่ฉันทคนเดียว ฉันทอ่านกระดานข่าวและสงสัยว่ามันเป็นไปได้จริงหรือที่จะืมเงินดอกเบี้ยต่ำด้วยเงินนอกระบบแบบซอฟต์แวร์

โลกอินเทอร์เน็ตนั้นเต็มไปด้วยพวกที่หวังผลประโยชน์จากคนอื่นหลายๆ สิ่งในนั้นดูเหมือนจะเป็นเรื่องตมตุน

<<ฉันทจะซื้อบัตรของขวัญแทนเงินค้ำประกันได้ไหม บริษัทเงินกู้หมาน้อย เขตมินาโตะ>>

ก่อนจะได้เงิน เราจะต้องซื้อบัตรกำนัลเงินอิเล็กทรอนิกส์จากร้านสะดวกซื้อและถ่ายหมายเลขรหัสด้วยมือถือส่งไปให้ทางผู้ปล่อยกู้ก่อน นี่เป็นทางเลือกหนึ่งแทนการวางเงินค้ำประกัน แต่ในกรณีนี้ มีความเป็นไปได้ที่เงินอิเล็กทรอนิกส์ในบัตรจะถูกขโมยออกไปโดยไม่ได้รับเงินกู้เลยแม้แต

นิดเดียว

<<ถ้าคุณพอมีเวลา ผมจะให้คุณยืมเงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ>>

เมื่อเห็นอย่างนั้นฉันก็ไม่เข้าใจว่าคำว่า “มีเวลา” นั้นหมายถึงอะไร เมื่อค้นหาคำบนอินเทอร์เน็ตเพิ่มเติมจึงพบว่าคำว่า “มีเวลา” เป็นคำสแลงที่เกี่ยวข้องกับสินเชื่อส่วนบุคคล

<<คำว่า “มีเวลา” ไม่ได้หมายถึงแค่การให้กู้สินเชื่อส่วนบุคคล ซึ่งเป็นการให้เงินกู้ที่มีดอกเบี้ยสูงและผิดกฎหมาย แต่ยังรวมถึงการใช้จุดอ่อนของผู้ที่ไม่มีเงินเพื่อขอมีสัมพันธภาพพิเศษอีกด้วย เหลือในกรณีนี้ ส่วนมากจะเป็นเพศหญิง มีหลายครั้งที่ใช้กระดานขาวออนไลน์และโซเชียลมีเดียเป็นเครื่องมือ>>

ฉันรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

เพราะสินเชื่อส่วนบุคคลไม่ใช่สินเชื่อถูกกฎหมาย จึงมีความเสี่ยงที่ข้อมูลส่วนตัวจะรั่วไหล ถูกหลอกหรือเข้าไปพัวพันกับการทำอาชญากรรมอื่นๆ

<<กรุณาแจ้งที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ เบอร์โทรศัพท์ที่ทำงาน เบอร์โทรศัพท์มือถือของสมาชิกในครอบครัวและบัญชีธนาคารของคุณ ถ้าไม่มีปัญหาอะไรฉันจะโอนเงินให้วันนี้เลย โนริโกะ ซาซากิ จังหวัดนากาโนะ>>

ฝั่งผู้ปล่อยกู้เองก็โพสต์ข้อความลงในกระดานข่าวนั้นด้วย นอกเหนือจากการขอยืมเงินแล้ว วิธีการยืนยันตัวตนยังเข้มงวดไม่แพ้กัน

<<ตอนนี้ผมมีเงินเก็บอยู่ในธนาคารแต่ไม่ได้ให้ดอกเบี้ยมากนัก จึงอยากปล่อยกู้เพื่อทำเงินเก็บไว้ใช้ตอนเกษียณ ผมจะให้ยืมเงินด้วยอัตราดอกเบี้ยตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด ที่อยู่ : โตเกียว อายุ : 58 ปี โอคาโมโตะ “คลิกที่นี่เพื่อสมัคร”>>

เมื่อเจอเข้ากับโพสต์ดังกล่าว สายตาของฉันก็ลั่นจับจ้องไปที่มัน เงินนอกระบบแบบซอฟต์แวร์มีอัตราดอกเบี้ยเฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ 10% ต่อ 10 วัน หากกู้ยืมเงินในอัตราดอกเบี้ยนี้ ฉันคงเป็นหนี้ท่วมหัวภายในระยะ

เวลาสั้นๆ แต่ถ้ากู้เงินในอัตราดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด ฉันก็จะจ่ายเงินคืนได้ การกู้เงินจากธุรกิจสินเชื่อส่วนบุคคลที่ดำเนินการโดยคนทั่วไปอาจทำให้ฉันได้รับเงินกู้ในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำมากก็เป็นได้

เมื่อแต่ะข้อความที่ระบุว่า “คลิกที่นี่เพื่อสมัคร” ระบบก็นำฉันไปยังแบบฟอร์มที่จะต้องกรอกชื่อ, วันเกิด, จังหวัดที่อาศัยอยู่, เบอร์โทรศัพท์, ที่อยู่อีเมล และเวลาที่สะดวกในการติดต่อ ช่องเหล่านี้เป็นช่องบังคับที่จำเป็นต้องกรอก ถ้าต้องการกู้เงินก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากกรอกข้อมูลอย่างซื่อตรง

ในตอนท้ายของแบบฟอร์มมีช่องที่ระบุว่า “ความคิดเห็น (คำขอกู้ยืม การชำระคืน ฯลฯ)” ฉันจึงเขียนไปว่า “ฉันต้องการยืมเงินประมาณ 200,000 เยนภายในเดือนนี้”

ขณะกำลังจะกดส่ง นิ้วของฉันก็เกิดลั่น

ยืมเงินออนไลน์แบบนี้มันไม่อันตรายไปหน่อยหรือ ฉันวางโทรศัพท์มือถือนลงบนพื้นและหลับตาเพื่อสงบสติอารมณ์

แต่ถ้ากู้เงินไม่ได้ ฉันก็จะชำระค่าเช่ารายเดือนไม่ได้และถูกไล่ออกจากอะพาร์ตเมนต์นี้ ถ้าไม่มีลูก ฉันคงจะกินนอนตามร้านอินเทอร์เน็ตและหางานที่ให้ค่าจ้างเป็นวันๆ ไป แต่เพราะว่าฉันมีลูก ทางร้านอินเทอร์เน็ตคงไม่อนุญาตให้เราอาศัยอยู่ได้

ถ้าส่งแบบฟอร์มนี้ไป จะมีอันตรายอะไรรอฉันอยู่กันนะ

ฉันกังวลใจที่ต้องบอกเบอร์โทรศัพท์มือถือและชื่อจริงตัวเอง แต่ฉันมั่นใจว่าบล็อกเบอร์ได้ และถ้าใครทำอะไรไม่ดีจริงๆ ก็ค่อยแจ้งตำรวจ การถูกไล่ออกจากอะพาร์ตเมนต์นั้นเป็นเรื่องที่ร้ายแรงกว่า อย่างแย่สุดฉันคงต้องกระโดดตดหน้ารถไฟพร้อมไปกับลูก

เป็นไปได้จริงๆ ไซ้ใหม่ที่กู้ยืมเงินจากกระดานข่าวนี้

ยังไม่วุ่นวายซ้ำว่าจะยืมเงินได้ไหม มัวแต่ลังเลไปก็เสียเวลาเปล่า ฉันหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอีกครั้ง แล้วเปิดแบบฟอร์มที่กรอกไว้เมื่อไม่กี่นาที

ก่อนขึ้นมา หลังจากหายใจเข้าลึกๆ ก็หักใจดบุ่มส่ง ขณะตรวจสอบว่า
ฟอร์มส่งเรียบร้อยแล้ว ฉันกลับรู้สึกไม่สบายใจ หัวใจเต้นแรงด้วยสังหรณ์
ไม่ดีอย่างบอกไม่ถูก นี่ก็อยากจะกดยกเลิกสิ่งที่เพิ่งส่งไปขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ฉันประหลาดใจมากจนแทบจะร้องออกมาเมื่อได้รับคำตอบในทันที

<<กรุณาถ่ายรูปใบหน้าของคุณข้างกับบัตรประจำตัวที่มีรูปถ่าย
เช่น ใบขับขี่ แล้วส่งภาพมา ผมจะตรวจสอบว่าคุณเคยมีประวัติชักดาบ
หรือไม่>>

การชักดาบคือการขอกู้ยืมเงินและไม่ชำระเงินคืน ภาพถ่ายใบขับขี่
ของคนเหล่านั้นถูกโพสต์บนกระดานข่าวออนไลน์เป็นจำนวนมาก รวบรวม
ถูกประจานและตัดหัวกลางที่สาธารณะ ฉันไม่มีความตั้งใจที่จะชักดาบเลย
แต่ถ้าชำระหนี้ไม่ได้ ใบขับขี่ฉันคงถูกเปิดเผยเช่นกัน

เหลือเวลาอีกเพียงแค่วันก่อนถึงกำหนดชำระค่าเช่า

ฉันไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ฉันเปิดกล่องมือถือ ยกใบขับขี่ไว้ข้าง
ใบหน้าแล้วถ่ายรูปเซลฟี่

เมื่อดูรูปในมือถือ ฉันก็รู้สึกกังวล

ส่งรูปหน้าสดแบบนี้ไปให้คนที่ไม่รู้จักจะดีหรือ

ฉันไม่ได้แต่งหน้ามาระยะหนึ่งแล้วเพื่อประหยัดค่าเครื่องสำอาง
ในมือถือ ฉันดูแลกว่าอายุจริงมาก คงไม่มีใครพิจารณาให้สินเชื่อโดยตัดสิน
จากรูปร่างหน้าตาหรอก แต่การสร้างความประทับใจไม่ใช่เรื่องเสียหาย
ฉันรู้สึกว่ถ้าไม่สร้างความประทับใจให้ เห็นว่าฉันเป็นคนสดใสร่าเริง ผู้คน
ก็จะไม่ให้ฉันยืมเงินแม้จะเป็นสินเชื่อส่วนบุคคลก็ตาม

ฉันมุ่งหน้าไปที่อ่างล้างหน้าและแต่งหน้าเป็นครั้งแรกหลังจากที่
ไม่ได้ทำมานาน

การแต่งหน้าก็ไม่แย่นะ

ใบหน้าที่ดีเยี่ยมของฉันเปลี่ยนไปในทันที เมื่อทารองพื้นและเขียน
อายไลน์เนอร์ ฉันรู้สึกเหมือนกำลังกลายเป็นอีกคนที่ไม่ใช่ตัวเอง แบบนี้ค่อย

รู้สึกว่าการยืมเงินจากคนแปลกหน้าบนอินเทอร์เน็ตไม่น่ากลัวขึ้นมาหน่อย

ฉันยิ้มเล็กน้อยให้มือถือแล้วกดปุ่มชัตเตอร์อีกครั้ง ครั่งนี้ฉันคิดว่าตัวเองถ่ายรูปได้ดีทีเดียว แบบนี้ก็จะไม่ดูเหมือนแม่เลี้ยงเดี่ยวผู้ยากไร้จนจ่ายค่าเช่าบ้านไม่ไหวแล้ว

ฉันลังเลเล็กน้อยที่จะส่งรูปนั้น แต่ตอนนี้เปลี่ยนวิธีคิดใหม่ ไม่กังวลว่าจะยืมเงินได้หรือเปล่าจนกว่าจะรู้ว่าพวกเขาจะให้ยืมเงินจริงๆ ถ้าไม่ส่งรูปไป ก็จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น

<<ผมเชื่อใจคุณทาคาโยะและจะให้คุณยืมเงินครับ ผมต้องการพบกับคุณแบบตัวต่อตัวเพื่อตัดสินใจเรื่องวิธีการชำระหนี้ แต่ผมค่อนข้างงานยุ่งและไม่ค่อยมีเวลาเท่าไร โชคดีที่ผมพอมีเวลาว่างประมาณสองชั่วโมงหลังจากนี้ ไม่ทราบว่าคุณทาคาโยะมีกำหนดการอะไรหลังจากนั้นไหมครับ ผมจะให้เงินคุณตอนนั้นเลยครับ โอคาโมโตะ>>

ทันทีที่ได้รับข้อความนั้น ฉันก็รู้สึกได้เป็นครั้งแรกว่าตัวเองรอดแล้ว

ฉันต้องหางานทำ แต่วันนี้คงไม่มีนัดสัมภาษณ์งานแล้วหลังจากนี้อายานะจะกลับบ้านมาตอนบ่าย 3 ฉันจึงต้องกลับถึงก่อนเวลานั้น

<<ฉันพอจะมีเวลาถึงช่วงบ่ายสองค่ะ ไม่ทราบว่ายากให้ฉันไปเจอที่ไหนหะ>>

สถานที่นัดพบที่โอคาโมโตะเลือกคือร้านกาแฟใกล้กับสถานีโกทันตะ

ที่นี่เป็นคาเฟ่บรรยากาศย้อนยุคแบบยุคโชวะซึ่งอนุญาตให้สูบบุหรี่ได้ทุกที่นั่ง พนักงานออฟฟิศสวมชุดสูทกำลังสูบบุหรี่พร้อมกับดื่มกาแฟที่โต๊ะด้านหลัง มีชายวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังนั่งดื่มเบียร์กลางวันแฉๆ ฉันรู้สึกได้ถึงสายตาของชายคนนั้นตั้งแต่ตอนที่เดินเข้าไปในร้าน แต่เขา

ดูเหมือนจะไม่ใช่อิคาโมโตะ ฉันนั่งลงตรงโต๊ะที่มีที่เขียนหรือสี่เงินวางอยู่และ
สั่งกาแฟร้อนจากพนักงานเสิร์ฟ

ฉันไปห้องน้ำทันทีหลังจากนั้น แล้วเตะรองเท้าลงพื้น ลมพัดเข้ามา
ขณะมองไปที่กระจก ฉันกังวลว่าอิคาโมโตะจะมาถึงในช่วงนั้น แต่เมื่อมองไป
รอบๆ ร้านระหว่างกลับไปยังที่นั่ง กลับไม่เห็นใครที่ดูเหมือนจะเป็นเขาเลย

พนักงานเสิร์ฟยกกาแฟมาให้ฉัน ฉันดูที่นาฬิกาข้อมือและพบว่ามัน
เลยเวลานัดมา 15 นาทีแล้ว รุ่งๆ ก็รู้สึกกังวลว่าบางทีนี่อาจเป็นการเล่นตลก
ฉันรู้สึกว่าคุณเองไม่ระมัดระวังเลยที่รีบมาถึงโกทันตะเพียงเพราะเชื่อสิ่งที่
อ่านบนอินเทอร์เน็ต

เหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่วันก่อนถึงกำหนดชำระเงินค่าเช่า หากฉัน
ตกเป็นเหยื่อของการแกล้ง ฉันจะรู้สึกเสียใจมากที่เวลาอันมีค่าถูกใช้ไป
แบบนี้

“ใช่คุณทาคาโยะ นูมาจิหรือเปล่าครับ”

ไม่ทันไรชายสวมชุดสูทสีเทาก็มายืนอยู่ข้างฉัน

โปรไฟล์ออนไลน์ของอิคาโมโตะบอกว่าเขาอายุ 58 ปี แต่เขาดูเป็น
คนประเภทที่บอกอายุได้ยาก ฉันมองเห็นริ้วรอยและจุดด่างบนใบหน้า
ของเขา ทว่าผมที่หนาและดกดำถูกแบ่งและจัดทรงไว้เป็นอย่างดี

“พ่อแม่ของผมพอจะทิ้งมรดกเอาไว้ให้บ้างนะครับ ผมลาออกจาก
งานประจำมานานแล้ว ตอนนี้กำลังใช้ชีวิตแบบมีรายได้ทั้งที่ไม่ต้องทำงาน
จากดอกเบี้ยและค่าเช่าบ้าน ผมไม่มีปัญหาเรื่องเงินหรอกนะ แค่ให้บริการ
สินเชื่อบุคคลจากเงินที่เหลือเป็นงานอดิเรก เก็บไว้ในธนาคารก็
ไม่เห็นจะได้ประโยชน์อะไร อัตราดอกเบี้ยก็ขำขันนิด”

อิคาโมโตะคนเมลอนโซดาจนแก้วขึ้น ไอสีชาวลอยขึ้นมาจากกาแฟ
ร้อนตรงหน้า แต่ฉันไม่ได้รู้สึกอยากดื่มมันเลย

“ทำแบบนี้ยังพอมีประโยชน์กับคนอื่นมากกว่า การได้เจอคน
หลากหลายแบบนี้ก็ช่วยฆ่าเวลาผมได้”

ขณะพูดเช่นนั้น โอคาโมโตะก็หม่นแขนซ้ายและดูนาฬิกาบนข้อมือ นาฬิกานั้นมีอัญมณีคล้ายเพชรหลายเม็ดติดอยู่ ดูมีราคาแพงมาก

“ทาคาโยะจึงเป็นแม่เลี้ยงเดียวใช่ไหม”

การถูกผู้ชายที่เพิ่งเจอกันเรียกว่า “จิ้ง” ทำเอาฉันชะงักไปครู่หนึ่ง ฉันไม่ชอบท่าทางตีสันทิแบบนั้น ฉันเป็นคนประเภทที่เข้ากับคนไม่เก่งมาโดยตลอด ถึงจะอายุน้อยกว่าฉันก็ไม่ค่อยเรียกชื่อคนอื่นตามด้วยคำว่า “จิ้ง”

“คะ ไซ่คะ”

“การเลี้ยงลูกด้วยตัวคนเดียวนี้น่าเหนื่อยมากเลยนะ คงมีเรื่องให้ลำบากเยอะเลยสิท่า”

โอคาโมโตะหลับตาแล้วทำท่าพยับหน้า

“จริงๆ แล้วเมื่อไม่กี่เดือนก่อน ฉันป่วยและลาออกจากงาน ตอนนั้นเลยไม่มีรายได้ประจำนะคะ ฉันเลยจ่ายค่าเช่าไม่ไหว และได้รับจดหมายเตือน”

“ฟังดูลำบากมากเลยนะ แล้วคุณต้องการกู้เงินเท่าไรล่ะ”

“คุณช่วยให้ฉันประมาณ 200,000 เยนได้ไหมคะ”

“นั่นมันมากเกินไปหน่อยนะ ผมตั้งวงเงินครั้งแรกไว้ที่ 100,000 เยนนะ”

โอคาโมโตะส่ายหัวซ้ายที่ขวาที่

บริษัทเงินกู้ในตัวเมืองที่ฉันโทรหาก็เคยบอกว่าแม้แต่เงินนอกระบบเองก็มีขีดจำกัดของจำนวนเงินที่กู้ยืมได้ในครั้งแรก สินเชื่อส่วนบุคคลก็คงจะเป็นแบบนั้นเช่นกัน

“มีอะไรที่เราพอจะทำได้ไหมคะ”

ฉันพูดพลางโค้งคำนับเหมือนกำลังสวดภาวนา ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่งว่าจะยืมเงินเพียง 100,000 เยนจากโอคาโมโตะ แล้วไปยืมส่วนที่เหลือจากคนอื่น ถึงอย่างนั้นก็ไม่คิดว่าคนอื่นจะให้ยืม

“ค่าเช่ารายเดือนของบ้านทาคาโยะจึคือเท่าไร?”

โอคาโมโตะจิบของเหลวสีเขียวชุ่มผ่านหลอด

“55,000 เยนค่ะ แต่ฉันต้องจ่ายค่าเช่าสามเดือนภายในสิ้นเดือนนี้”

“อย่างนี้เอง ตอนนี้นั้ผมพอจะเข้าใจเส้นทางกาการใช้เงินแล้ว ว่าแต่คุณคิดจะผ่อนชำระเดือนละเท่าไรล่ะ?”

“ดีละคะ ถ้าคุณกรุณาให้เวลาฉันสักหน่อยจะเป็นพระคุณมาก”

ฉันพยายามหาเงินอย่างเอาเป็นเอาตายจนไม่ทันได้คิดเรื่องการชำระหนี้ด้วยซ้ำ

“ได้อยู่แล้ว ใ้ว่าผมจะร่อนเงิน ถ้าคุณชำระหนี้ทั้งหมดได้แน่ๆ คุณจะจ่ายผมก็งวดก็ได้ แล้วทาคาโยะจึวางแผนว่าจะทำยังไงละ ”

“คงช่วยได้มากเลยคะถ้าให้ฉันจ่ายค้้นประมาณ 10,000 เยนต่อเดือนได้”

โอคาโมโตะยื่นปากไปที่หลอดโซดาเมลอนสีชุ่ม มีเสียงดูดอากาศดัง ชุ่ชู่ชู่ชู่ อันไม่พึงประสงค์ดังออกมา

“คงเป็นไปได้สินะคะ”

ฉันเงยหน้าขึ้นเพื่อดูว่าโอคาโมโตะมีปฏิกิริยาอย่างไร

“ถ้าเป็น 10,000 เยน ก็จะใช้เวลา 20 เดือนเพื่อชำระค้้น ยังไม่รวมดอกเบ้”

โอคาโมโตะกอดดอกทำหน้าครุ่นคิด

“ฉันจะจ่ายเงินค้้นคุณแน่นอนคะ”

“แต่ 20 เดือนมันนานเกินไปนะ”

“เรื่องนั้นพอจะทำอะไรได้บ้างไหมคะ ขึ้นยังเป็นแบบนี้ ฉันกับลูกสาวจะต้องย้ายออกจากอะพาร์ตเมนต์แน่เลยคะ”

“เรื่องนั้นมันก็ลำบากแหละ แต่ตั้ง 20 เดือนเลยนะ ผมไม่เคยให้ใครยืมเงินนานขนาดนั้นมาก่อน”

ฉันมองนาฬิกา เหลือเวลาอีกแค่ 2 ชั่วโมงก่อนที่อายานะจะกลับมา

จากโรงเรียน ฉันจ่ายค่ารถไผ่มาถึงโกทันตะ แต่ต้องกลับบ้านไปโดยไม่ได้
ยืมเงินแม้แต่เยนเดียวอย่างนั้นหรือ

“ได้โปรดเถอะค่ะ”

สิ่งที่ฉันทำได้คือก้มหน้าลง

“แต่ตอนนี้ทาคาโยะจังยังว่างงานหนิ”

“ได้โปรดเถอะค่ะ คิดเสียว่าให้ยืมเพื่อเป็นการช่วยเหลือฉันเถอะ
นะคะ ตามนี้ละค่ะ”

ฉันกดศีรษะลงและกัตรีมีผีปากแน่น

“ถึงเราจะเพิ่งพบกันแต่ทาคาโยะจังดูเป็นคนจริงจัง ผมเลยคิดว่า
น่าจะเชื่อใจคุณได้”

“ขอบพระคุณมากค่ะ”

ขณะตบหน้าอกด้วยความโล่งใจ ฉันก็หันไปมองหน้าของโอคาโมโตะ
เขากำลังยิ้มอย่างพอใจ

“ตอนนี้ทาคาโยะจังกำลังป่วยเลยทำงานไม่ได้สินะ”

“สุขภาพของฉันดีขึ้นมากแล้วค่ะ ฉันสบายดี ตอนนี้กำลังหางาน
อยู่ค่ะ”

ถ้ายืมเงินได้และไม่ถูกไล่ออกจากอะพาร์ตเมนต์ ฉันคิดว่ายังไงก็
จะหางานได้

“แต่ก็ไม่มีอะไรรับประกันว่าคุณจะเจองานดีๆ นี่นา เอาเถอะ ถ้าคุณ
วางหลักประกัน ผมก็ให้คุณยืมเงินแบบผ่อนชำระ 20 เดือนได้”

“ขอโทษด้วยค่ะ ฉันไม่มีอะไรที่พอจะนำมาใช้ค้ำประกันได้เลย”

ถ้ามีอะไรแบบนั้น ฉันคงไม่ต้องมาเจอปัญหาทั้งหมดนี้หรอก

“หลักประกันไม่จำเป็นต้องเป็นเงินหรอกนะ”

เขายกมูมปากขึ้นแล้วแสยะยิ้ม

“คุณหมายความว่ายังไงคะ”

“ผมบอกว่าหลักประกันไม่จำเป็นต้องเป็นเงิน ทาคาโยะจังเป็นคน

สวยจริงๆ และผมก็ตกหลุมรักคุณเข้าแล้ว”

จุมพฏของโอคาโมโตะโป่งขึ้น

“ทาคาโยะจัง คุณคงเข้าใจความหมายของคำว่ามีเวลาสินะ”

เมื่อเห็นฉันทักหน้าอย่างคลุมเครือ โอคาโมโตะก็มองไปที่ป้าย
เลิฟโฮเต็ลที่อยู่ตรงข้ามร้านกาแฟ

“เป็นไปได้หรอกค่ะ ฉันทำอะไรแบบนั้นไม่ได้”

ถึงโอคาโมโตะจะแต่งตัวดูดีแต่ก็มีอะไรบางอย่างที่สวนทางกัน
ราวกับว่ามีบางส่วนในตัวเขาที่ไม่ปกติ

“ผมไม่ให้คุณยืมเงินดีไหมนะ ถ้าไม่มีเงินก็ต้องออกจากอะพาร์ตเมนต์
ไปไหมล่ะ”

โอคาโมโตะคลี่ยิ้มแล้วมองนาฬิกาข้อมือราวกับจริงจัง

“นั่นมันก็จริงค่ะ”

โอคาโมโตะดื่มเมลอนโซดาที่เหลือ เขาใช้นิ้วหยิบก้อนเชอร์รี่ที่มี
ไอศกรีมสีชาวดิตอยู่แล้วนำมันเข้าปาก จากนั้นเลียแค่ไอศกรีมแล้วยัด
เชอร์รี่สีแดงเข้าออกปากอยู่ 2-3 ครั้ง

“มีคนอื่นนอกจากผมอีกไหมที่คุณจะยืมเงินได้ ผมแค่จะบอกว่า
ตราบดีที่มีหลักประกัน ผมก็ให้คุณกู้ยืมเงินในอัตราดอกเบี้ยตามกฎหมาย
ได้”

“ฉันท...ฉันทำแบบนั้นไม่ได้ค่ะ”

ฉันทก้มหน้าแล้วส่ายหัวเล็กน้อย

“ทาคาโยะจัง นี่คือการเชื่อส่วนบุคคลนะ ไม่ใช่การละเมิดกฎหมาย
เพราะเป็นเพียงการให้และยืมเงินระหว่างคนที่มีความคิดด้วยกันทั้งคู่
และแน่นอน เพียงเพราะเราสองคนไปโรงแรมด้วยกันก็ไม่นับเป็นการค้า
ประเวณี”

คำว่าคำประเวณีแทงทะลุหัวใจฉันท

“หรืออีกนัยหนึ่ง มันก็เหมือนกับการยืมเงินจากคนรักหรือเพื่อนสนิท

นั่นแหละ ผมชอบทาคาโยะจังนะ เลยคิดว่าจะให้คุณยืมเงินได้ เรื่องมันก็แค่นี้เอง”

มันเป็นการให้และยืมเงินระหว่างคนที่มีเจตนาดีด้วยกันทั้งคู่ สิ่งที่จะทำให้ต๋อจากนี้จึงไม่ใช่การค้าประเวณี

โอคาโมโตะอาจต้องการชักชวนฉันอย่างนั้น แต่ฉันไม่มีเจตนาที่จะทำอะไรแบบนั้นกับเขาตั้งแต่แรก

“คุณต้องการยืมเงินใช่ไหมล่ะ”

ตอนนี้ฉันไม่มีทางเลือกนอกจากต้องยืมเงินจากชายตรงหน้า

“เราไม่มีเวลามากแล้วนะ ทาคาโยะจัง ตอนนี้ถึงเวลาต้องตัดสินใจแล้ว”

ฉันยังคงเงียบ ไม่ส่ายหัวหรือพยักหน้า

ในหัวรู้ดีว่าไม่ว่ายังไงก็ต้องยืมเงินให้ได้ แต่ฉันคงไม่มีวันยอมรับในสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้

“เข้าใจแล้ว ฉันเราจบเรื่องการกู้ยืมเงินกันไว้แค่นี้ดีกว่า”

โอคาโมโตะคว้าสลิปบนโต๊ะแล้วยื่นขึ้น

“กรุณารอสักครู่ค่ะ”

“จะเอาอย่างไรล่ะ คุณยังต้องการกู้เงินอยู่ไหม”

ฉันต้องการยืมเงิน จึงพยักหน้า

“ใช่ไหมล่ะ จั๊น เราไปกันเถอะ”

ฉันได้ยินเสียงโอคาโมโตะฮัมเพลงขณะอาบน้ำในห้องน้ำ

โอคาโมโตะจ่ายเงินที่ร้านกาแฟแล้วเข้าไปในลิฟต์โฮเทลฝั่งตรงข้าม ถนนพร้อมกับเช็กอินโดยไม่ได้รับความยินยอมจากฉัน ฉันยืนนั่งอยู่หน้าโรงแรม จะเข้าก็ไม่เข้าจะหนีก็ไม่หนี

“นี่คุณ ผมจ่ายเงินค่าโรงแรมแล้วนะ เข้ามาเร็ว”

น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนจากเสียงลูกแมวก่อนหน้านี้ไปเป็นคนละคนอย่างสิ้นเชิง จู่ๆ ฉันก็รู้สึกกลัวและหมดแรงจะต่อต้าน ถึงอย่างนั้น การหนีออกจากที่นี่ก็ไม่ช่วยแก้ปัญหาอะไร ตอนนี้อยู่ชายคนนี้เป็นเพียงคนเดียวที่แก้ไขปัญหาของฉันได้

ฉันยืนอยู่ข้างเตียงและเหลือบมองนาฬิกาหัวเตียง เหลือเวลาอีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงจนกว่าอายานะจะกลับบ้าน เมื่อคิดถึงเวลาที่ต้องใช้ในการต่อรถไฟแล้ว ฉันต้องออกจากที่นี่ภายใน 30 นาทีถึงจะกลับไปทัน

ไม่ว่าจะตัดสินใจยอมรับหรือวิ่งหนี เวลาของฉันก็หมดลงแล้ว

“ทาคาโอะจังไม่อาบน้ำหรือ”

โอคาโมโตะเดินออกมาจากห้องน้ำพร้อมกับผ้าเช็ดตัวสีขาวที่พันอยู่รอบเอวเขา

เขาผอมมากจนมองเห็นกระดูกซี่โครงแต่ที่ฟุงกลับกลมโต ฉันรู้สึกว่าการที่ต้องสัมผัสกับผู้ชายรูปร่างแบบนี้ละก็ จิตใจรับไม่ไหว

“ลูกสาวของฉันกำลังจะกลับบ้านเร็วๆ นี้แล้วคะ วันนี้ฉันไม่ค่อยมีเวลา ไว้โอกาสหน้าแทนได้ไหมคะ”

“มาถึงที่นี่แล้วคุณยังจะพูดอะไรอีกเนี่ย เด็กนะ ทั้งไว้ให้อยู่ตามลำพังสัก 2-3 ชั่วโมงก็ไม่ใช่ไรหรอก ถ้าผลัดไปครั้งหน้า แล้วจะทำยังไงกับค่าโรงแรมที่จ่ายไปแล้วละ ค่ากาแฟเมื่อกี้ผมก็เป็นคนจ่าย หรือทาคาโอะจังจะจ่ายคืนผมทั้งหมดล่ะ”

ตอนนี้เงินไม่กี่พันเยนก็กดดันฉันได้

“คุณไม่ต้องอาบน้ำก็ได้นะ”

เขาเดินเข้ามาหาฉันขณะที่พูดแบบนั้น ฉันถอยหลังด้วยสัญชาตญาณไม่ช้า เท้าของฉันก็ชนเข้ากับเตียงและไม่มีทางหนี เขากอดรัดฉัน พยายามจูบที่ริมฝีปาก ฉันเริ่มได้กลิ่นจางๆ ของบางสิ่งที่ไม่เคยได้กลิ่นมาก่อนซึ่งทำให้ฉันรู้สึกแย่

“เดี๋ยวก่อนค่ะ กรุณาให้เงินฉันก่อน”

ฉันผลักเขาออกไปแล้วพูดเสียงแข็ง

“เรื่องนั้นมันก็ต้องจ่ายทีหลังอยู่แล้วไหม”

โอคาโมโตะขึ้นเสียงจากนั้นกลลอกจาก

“ไม่ได้ค่ะ กรุณาให้เงินฉันก่อน”

“เดี๋ยวให้ทีหลังน่า”

โอคาโมโตะถอดผ้าเช็ดตัวจากเอวแล้วพยายามผลักฉันลงบนเตียง

“เดี๋ยว เดี๋ยวก่อนค่ะ”

ฉันกรีดร้องอย่างสิ้นหวังแต่เขาไม่หยุดการกระทำนั้น พร้อมกับ
สอดมือเข้ามาในกระโปรงฉัน ฉันจึงหนีบขาให้แน่นเพื่อต่อต้าน

“กรุณาให้เงินฉันด้วยค่ะ”

“หนวกหู”

โอคาโมโตะตวาด เกิดเป็นเสียงว๊ิงๆ แสบแก้วหูจนปวดแสบอย่าง
รุนแรง

ฉันกำลังจะถูกข่มขืน

ความคิดนั้นปรากฏขึ้นในหัวฉับพลัน

“ถ้าคุณไม่ให้เงิน ฉันจะแจ้งตำรวจ”

ฉันผละหลุดออกจากร่างของโอคาโมโตะที่ทับอยู่ได้และคว้ามือถือ
ข้างเตียงมาถือไว้

“คุณเงี้ยวหรือเปล่า ตำรวจที่ไหนจะมาที่เลิฟโฮเต็ล”

โอคาโมโตะคว้ามือถือไปจากมือฉันแล้วโยนมันเข้ากับผนังอย่างแรง

“คุณจะทำอะไร”

“พอสักที!”

แก้มของฉันถูกตบไปทางซ้ายและขวาวอย่างรวดเร็วทำเอาตม่น้ำตา
ยวบ น้ำตาและน้ำมูกไหลออกมาพร้อมกัน

โอคาโมโตะเริ่มถอดถุงเท้าและกางเกงขาสั้นออก ฉันตะเกียกตะกาย

พยายามขัดขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย

“ทำตัวให้มันดีๆ หน่อย!”

ฉันจำได้ว่าสามีของฉันก็เคยทุบตีฉันแบบเดียวกันมาก่อน

ทันใดนั้น ฉันก็รู้สึกโกรธเมื่อคิดว่าคนที่ทำร้ายฉันไม่ใช่โอคาโมโตะ แต่เป็นสามีที่ทำลายชีวิตฉัน ความคิดว่าปล่อยให้เราทำอย่างที่ต้องการ แบบนี้จะดีหรือเริ่มปะทุขึ้นมา

“ใครก็ได้ช่วยด้วย!”

ฉันกรีดร้องอย่างสุดเสียงและต่อสู้ด้วยความสิ้นหวัง

“หนวกหูน่า ทุบปากซะ”

ขณะที่โอคาโมโตะพยายามเอามือมาปิดปากฉัน ฉันก็รู้สึกว่ามือขวาของตัวเองคว่ำไปโดนบางสิ่งบางอย่าง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่โอคาโมโตะหยุดเคลื่อนไหวพร้อมกับร่างกายแข็งทื่อ

มือขวาของฉัน กำลังกำกลุ่มผมสีดำหนาอยู่

“เอาคืนมา!”

โอคาโมโตะตะโกนบอกฉันขณะเอามือทั้งสองข้างปิดหัวไว้

3

ระหว่างกลับบ้านหลังจากสัมภาษณ์งาน ฉันเห็นชายวัยกลางคน ผมบางคนหนึ่งที่ซานซาลาสถานีชวนให้นึกถึงเหตุการณ์เมื่อสามวันก่อน ขณะที่โอคาโมโตะกำลังตกใจกลัวเมื่อถูกถอดวิกออก ฉันก็ร้องไห้วิ่งออกจากเลิฟโฮเติลกลับบ้านไป โอคาโมโตะไม่เพียงมีรูปใบขี้ของฉันเท่านั้น เขายังรู้ที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ของฉันด้วย เมื่อนึกว่าเขาจะเอาคืนยังไง

ฉันก็รู้สึกกลัวขึ้นมา

หลังจากนั้นก็มีสายไม่รู้จักมากมายโทรเข้ามายังโทรศัพท์มือถือ

ฉันคิดว่าบางทีนั้นอาจเป็นโอคาโมโตะ จึงกลัวเกินกว่าจะรับสาย

อีกใจหนึ่ง ก็คิดว่าอาจเป็นโทรศัพท์จากสามีที่แยกกันอยู่ก็ได้ ตอนที่หนีมาโตเกียว ฉันไม่ได้บอกที่อยู่หรือเบอร์โทรศัพท์ใหม่ให้สามีรู้ แต่ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าเขาจะไม่วันรู้เบอร์ใหม่จากที่ไหนสักแห่ง เหมือนที่เขาพยายามถามจากพี่สาวฉัน

ขณะกำลังคิดเรื่องนี้อยู่ นั่น มือถือในกระเป๋าก็สั่นขึ้น

<<ขอบคุณที่สละเวลาอันมีค่าของคุณเมื่อวันก่อน ทางเราได้พิจารณาผลการคัดเลือกอย่างรอบคอบภายในบริษัทแล้ว เราเสียใจที่ต้องแจ้งให้คุณทราบว่าตอบสนองความต้องการของคุณไม่ได้ สุดท้ายนี้ เราขออวยพรให้คุณมีความสุขพบเจอแต่สิ่งดีๆ ในอนาคต>>

ผลการสัมภาษณ์งานพาร์ตไทม์ของฉันเมื่อเดือนที่แล้ว

ฉันถอนหายใจออกมาแบบไม่รู้ตัว

วันนี้ฉันไปสัมภาษณ์งานที่ใหม่แต่ก็ไม่มีแว่วว่าจะผ่านเลย

อาจเป็นเพราะฉันแสดงให้เห็นว่าตัวเองสิ้นหวังแค่ไหน จึงถูกปฏิเสธในการสัมภาษณ์ทุกครั้ง เพราะร่างกายของฉันยังฟื้นตัวไม่เต็มที่เลยแสดงออกมาได้ไม่ค่อยดี

ทันใดนั้นโทรศัพท์ของฉันก็เริ่มสั่นอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่อีเมล แต่เป็นเสียงเรียกเข้าทางโทรศัพท์อย่างเร่งรีบ เมื่อดูที่หน้าจอแสดงผล ก็เห็นเบอร์แปลกหน้าที่โทรเข้ามาหาฉันหลายสายในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา

โทรศัพท์สายนี้มาจากใครกันนะ

ถ้ารับอาจจะเดือดร้อนได้ แต่ก็อยากรู้ว่าใครโทรมา ถ้าเป็นโอคาโมโตะ หรือสามีที่แยกกันอยู่ ไม่น่าจะโทรมาหลายครั้งในระยะเวลานี้ แบบนี้ฉันคิดขณะกำลังจะกดปุ่มรับ

หรืออาจเป็นแจ้งเตือนทางการเงินค่าอะไรสักอย่าง

ฉันโอนจ่ายบิลค่าโทรศัพท์มือถือทุกครั้งเพราะต้องใช้ในการหางาน แต่ค่าสาธารณูปโภคอย่างค่าน้ำ ค่าแก๊สและค่าไฟจะถูกหักออกจาก บัญชีธนาคารของฉันโดยอัตโนมัติ ถ้าไม่มีเงินในบัญชีก็จะไม่ถูกหักค่า สาธารณูปโภคเหล่านั้น สายที่โทรมานี้อาจเป็นการแจ้งเตือนว่าไฟฟ้า หรือแก๊สจะวนจะถูกตัด

ขณะคิดเช่นนั้น นิ้วของฉันก็แตะเข้ากับปุ่มรับสาย

“สวัสดีครับ ใช้คุณทาเคาโยะ หนูมาจิหรือเปล่าครับ”

มันเป็นเสียงที่ทุ้มลึกของผู้ชาย ไม่ได้มาจากโคาโมโตะหรือสามี ของฉัน เลยโล่งใจขึ้นเล็กน้อย

“โทรจากบริษัทส่งหริมทรัพย์นะครับ คุณคงได้เห็นจดหมาย ทวงถามที่ทางเราส่งให้คุณก่อนหน้านี้แล้วใช่ไหม”

“คะ ใช่คะ ฉันเห็นแล้ว”

“กำหนดเวลาชำระเงินคือวันพรุ่งนี้ ไม่ทราบว่าคุณจะจ่ายค่าเช่าได้ หรือไม่ครับ”

สุดท้ายการจ่ายค่าเช่าก็มาถึงทางตัน

ช่วงนี้ฉันพยายามที่จะไม่คิดถึงเรื่องนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพราะถ้าคิดมากเกินไปฉันอาจจะวิตกกังวลและกลายเป็นบ้าไปในที่สุด

“แน่นอนคะ ฉันจะไปโอนเงินที่ธนาคารวันพรุ่งนี้”

ฉันโกหกไม่เก่งมาตั้งแต่เด็ก แต่พอมีเรื่องหนี้สินเข้ามาฉันก็แปลกไป และโกหกออกมาได้ราวกับเป็นคนละคน

“จริงเหวอครับ”

“ใช่คะ ทุกอย่างเรียบร้อยดีคะ”

ฉันรู้สึกสิ้นหวัง

“คุณหนูมาจิจ้างค่าเช่ามาเป็นเวลาสามเดือนติดต่อกันแล้ว นั่นหมายความว่าตามกฎหมายคุณต้องย้ายออกแล้วนะครับ”

ระยะเวลาสามเดือนถือเป็นขีดสุดของการค้างชำระค่าเช่าบ้าน

หากมีผู้ค้าประกันจะเรียกร้องเงินจากผู้ค้าประกันได้ แต่แม่อายุมากและไม่มีรายได้แล้วจึงเป็นผู้ค้าประกันให้ฉันไม่ได้

“เดิมที เราจะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการชำระล่าช้า 14.6% แต่ทางเจ้าของบ้านแจ้งว่าถ้าคุณชำระเงินได้ในวันพรุ่งนี้ เขาจะยกเว้นค่าธรรมเนียมนี้ให้ นะครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้น วันพรุ่งนี้คุณจะนำเงินไปฝากเงินจริงๆ นะครับ”

“แน่นอนค่ะ”

ถึงจะพูดออกไปแบบนั้นแต่ไม่มีหนทางที่ฉันจะฝากเงินได้เลย อย่างน้อยถ้าหากทำได้ ฉันคงยืมเงินได้จากที่ไหนสักแห่ง แต่ตอนนี้แม้แต่งานก็ยังไม่มี

“โล่งใจที่ได้ยินแบบนี้แหละครับ”

ฉันอดทนอย่างสุดความสามารถ เพื่อกลืนน้ำตาที่ทำท่าจะไหลออกมาจากความรู้สึกเจ็บปวดและสมเพชตัวเอง

“หากคุณไม่โอนเงินภายในวันพรุ่งนี้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม กรุณาเก็บข้าวของและย้ายออกจากอะพาร์ตเมนต์ด้วยนะครับ จากนั้นทางเราจะทำการเปลี่ยนกุญแจห้อง คุณในฐานะเจ้าของห้องของคุณไม่ได้ แม้ว่าสัมภาระของคุณจะยังอยู่ในห้อง กรุณาระวังเรื่องนี้ด้วยนะครับ”

“ทราบแล้วค่ะ”

หลังจากที่พูดอย่างนั้น ฉันก็วางสายไป แต่ในใจกลับว่างเปล่าไปหมด

ทันใดนั้น ก็มีรถไฟสีแดงเข้ามาที่ชานชาลา บางทีถ้าฉันก้าวออกไปข้างหน้าอีกสัก 2-3 ก้าว แล้วกระโดดตดหน้ารถไฟ อะไรๆ คงจะง่ายขึ้น

“แม่คะ วันนี้ข้าวกกลางวันโรงเรียนคืออะไรหรอคะ”

อายานะหันหลังกลับมา ขณะกำลังสะพายกระเป๋านักเรียนสีชมพู

ใบใหญ่พร้อมกับสวมรองเท้าคูโปรด

“วันนี้เป็นขนมปังอุ่นกับนม สปาเกตตินาโปลิตันกับสลัดข้าวโพด และของหวานเป็นผลไม้รวมจ๊ะ”

“นาโปลิตันนั้นห่อย ก็คงจะโอเคมั้ง”

“ที่ว่าโอเคเนี่ย อายานะชอบนาโปลิตันไม่ใช่หรอ นาโปลิตันมีอยู่กลางวันที่โรงเรียนไม่อร่อยหรอ”

“ไม่ค่อยค่ะ ข้าวกลางวันที่โรงเรียนรสชาติจืดทุกมื้อเลย กินเข้าไปก็ไม่อร่อย นาโปลิตันที่แม่ทำอร่อยกว่า”

ฉันเคยกินข้าวกลางวันของโรงเรียนอายานะแค่ครั้งเดียว ฉันแน่ใจว่าพวกเขาคงคิดถึงเรื่องโภชนาการและสุขภาพของเด็ก แต่รสชาติที่จืดชืดก็ไม่ได้กระตุ้นความอยากอาหารเลยจริงๆ อาหารของโรงเรียนประหมททั่วไปยังมักจำกัดวัตถุดิบเพื่อลดค่าใช้จ่าย คงพูดไม่ได้ว่าอาหารมีคุณภาพดีเท่าไรนัก

“ฉันคิดนี้จะทำแกงกะหรี่รสโปรดของอายานะให้ละกันนะ”

“เย้”

อายานะพูดด้วยดวงตาเป็นประกาย ใบหน้าฉันพลันผ่อนคลายลงโดยไม่รู้ตัว

“ทำไม่ถึงไม่ให้เอาข้าวกล่องไปโรงเรียนกันนะ ที่โรงเรียนอนุบาลยังให้เอาข้าวกล่องไปเลย”

สมัยอนุบาล ฉันต้องทำข้าวกล่องให้อายานะทุกเช้า ถ้าเป็นเช่นนั้นภาระฉันก็จะเพิ่มขึ้น เช่น การตื่นเช้าหรือค่าใช้จ่าย ฉันรู้สึกผิดกับลูก แต่การที่เธอกินข้าวกลางวันที่โรงเรียนก็ช่วยฉันไว้จริงๆ

“ตามกฎโรงเรียน เราไม่ได้รับอนุญาตให้อาข้าวกล่องไปเองนะสิ ได้กินข้าวกับทุกคนก็อร่อยดีไม่ใช่หรอ”

“หนูดีใจที่ได้กินข้าวกับทุกคนนะ แต่เราคุยกันไม่ได้เพราะโควิด-19”

ที่โรงเรียนประหมดยังคงให้เด็กนั่งกินข้าวกันอย่างเงียบๆ คงไม่สนุก

แน่ถ้าทุกคนนั่งกินข้าวกลางวันแสนจืดชืดโดยไม่พูดคุยกันที่โรงเรียน

“แต่ตอนพักก็เล่นกับทุกคนได้นะ”

อายานะพยักหน้าอย่างมีความสุข

“งั้นหนูไปแล้วนะคะ”

อายานะวิ่งออกไปที่ประตูหน้าพลางเหวี่ยงกระเป๋านักเรียนใบใหญ่ของเธอขึ้นหลัง เมื่อเห็นลูกออกจากบ้านไปด้วยรอยยิ้มและใส่กลอนประตูลงฉันก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการชำระค่าเช่า

ฉันเสียใจที่สัญญาไปว่าจะทำแกงกะหรี่ให้ ถ้าปล่อยไว้ไม่ทำอะไรเลยแบบนี้ อย่างว่าแต่จะทำแกงกะหรี่ให้อายานะเลย เราสองคนต้องออกไปจากห้องภายในคืนนี้ ฉันต้องยืมเงินให้ได้ไม่ว่าจะยังงักตามและต้องโอนเงินวันนี้เท่านั้น

เริ่มต้นด้วยชื่ออักษร “ก” ในสมุดโทรศัพท์บนมือถือของฉัน ฉันโทรหาทุกคนที่ฉันคิดว่าจะขอยืมเงินได้ ฉันรู้ว่าฉันควรทำแบบนั้นให้เร็วกว่านี้ แต่ก็อายเกินกว่าจะบอกคนอื่นว่าฉันไม่มีเงินขนาดที่แม้แต่ค่าเช่าบ้านก็ยังจ่ายไม่ไหว

แต่ตอนนี้ต้องแลกด้วยอะไรฉันก็ยอม

ฉันโทรหาเพื่อนสมัยมัธยมต้น มัธยมปลาย รวมถึงเพื่อนร่วมงานสมัยที่เป็นคอลเซ็นเตอร์ด้วยอย่างไร้ยางอาย แม้ว่าทุกคนจะเห็นใจ แต่ก็ไม่มีใครให้ยืมเงินอยู่ดี

ขณะที่ตัวเลือกที่คิดว่าใช้ได้หมดลง ฉันกลับเจอชื่อของลูกพี่ลูกน้องซึ่งอายุน้อยกว่าแปดปีอยู่ที่ทำสมุดโทรศัพท์ การขอยืมเงินเธอคงเป็นเรื่องยาก แต่ไม่ได้เจอกันมานานมากแล้วฉันจึงตัดสินใจโทรหาเธอดูก่อน

แนะนำนักเขียน

อาคิระ ซิงะ

เกิดปี ค.ศ. 1963 เปิดตัวครั้งแรกปี ค.ศ. 2017 ด้วยนวนิยายเรื่อง “แค่ทำโทรศัพท์มือถือหาย ทำไมต้องกลายเป็นศพ” ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล このミステリーがすごい! ครั้งที่ 15 ต่อมาผลงานนวนิยายเรื่องนี้ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์ แสดงโดยเคโกะ คิตางาวะ ได้รับการรีเมคเป็นภาพยนตร์เกาหลี ฉายใน Netflix พร้อมกันทั่วโลกในปี ค.ศ. 2023 นักเขียนยังสร้างสรรค์ผลงานอื่นๆ อย่างต่อเนื่องเช่น “ต่อให้ต้องเป็นศัตรูกับคนทั้งโลกก็ตาม” (たとえ世界を敵に回しても), “Desperate Radio Star” “รังใจของพวกข้า” (オレオレの巣窟) และอื่นๆ อีกมากมาย

แนะนำนักแปล

ศศนัน จุลศิริ (นัจ)

เกิดเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1998 ปัจจุบันอายุ 26 ปี เป็นน้องสาวคนเล็กของบ้าน หลงใหลการเรียนรู้ภาษาใหม่ๆ ช่วงประถมถึงมัธยมต้นชอบเรียนวิชาภาษาไทยมาก ชอบอ่านวรรณคดีไทยและกาพย์กลอนต่างๆ แต่ไม่เก่งภาษาอังกฤษ เลยคิดว่าเรียนภาษาต่างประเทศภาษาใดภาษาหนึ่งให้ดีไปเลยดีกว่า จึงเริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อเนื่องถึงระดับมหา'ลัย และได้ทุนศึกษาแลกเปลี่ยนที่ประเทศญี่ปุ่น 1 ปี จากนั้นเริ่มสนใจเรียนภาษาอังกฤษเพราะมีเพื่อนต่างชาติมากขึ้น

ปัจจุบันได้รับทุนศึกษาต่อปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ที่สาธารณรัฐไต้หวัน ส่วนใหญ่ทำงานล่ามมากกว่างานแปลหนังสือ ผลงานที่เพิ่งออกสู่บรรณพิภพคือ “**เรื่องลึกแต่ไม่ลับของร่างกายมนุษย์**” พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น แปลร่วมกับเพื่อนๆ

แค่เป็นหนี้ในระบบ ทำไมต้องพบจุดจบแบบนี้ そしてあなたも騙される

อาคิระ ซิงะ เขียน
ศศัน จุลศิริ แปล

SOSHITE ANATAMO DAMASARERU by Akira Shiga
Copyright © Akira Shiga, 2023
All rights reserved.

First published in Japan by Gentosha Publishing Inc.
This Thai language edition is published by arrangement with Gentosha Publishing Inc.,
Tokyo c/o Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.
Thai translation copyright © 2024 by Book Time Co., Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0589-2

อาคิระ, ซิงะ.

แค่เป็นหนี้ในระบบ ทำไมต้องพบจุดจบแบบนี้.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟกุ, 2567.
240 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ศศัน จุลศิริ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0589-2

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ คณิต นนทปรายะ

วรุตม์ ทองเชื้อ

พรวดี บาลทิพย์

ประเสริฐ กริชไกรวรรณ ภูสุรี ภูมิภัญ

ธีระรัฐ สาธิตภิญโญ

สมนินทร์ โตอติเทพย์ รุ่งฤทัย ศรีสุข

ประเสริฐ กริชไกรวรรณ

อัคคณัฐ ชุมนุม

มนัญชยา ศิริวงศ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พิมพ์แบบ
กระดาษปกนอบสายตาการ์ตูน
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ทาคาโยะ หนีสามีเจ้ากรรมที่ใช้ความรุนแรงกับตนและยังสร้างหนี้ให้
หวังออกมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่กรุงโตเกียวกับ อายานะ ลูกสาววัย 7 ขวบ
กว่าตอนนี้ถึงเนื้อถึงตัวเธอเหลือเพียงเศษเสี้ยว
อีก 10 วันจะถูกไล่ออกจากห้องเช่าโครมๆ เพราะค้างจ่ายค่าเช่า
ทาคาโยะผู้เป็นแม่ดิ้นรนหาเงินทุกวิถีทาง แต่ประตูทุกบานปิดใส่เธอ
จนได้พบผู้ปล่อยกู้ที่ใช้นามแฝงว่า มินามิ จากโซเซียลมีเดีย
ซึ่งนอกจากให้เงินกู้แล้วยังคอยให้คำปรึกษาปัญหาครอบครัว
หรือความใจดีนี้จะเคลือบอยู่บนเงามืดไร้ความปรานี

ขอต้อนรับสู่โลกใต้ดินแห่งมหานครโตเกียว
ยาคุซ่า แก๊งตมตุน ขาบริการ คำนุชย์ จุ่มหาย ขาอวัยวะ
ครบวงจรอุบาทว์ที่เต็มไปด้วยสีสน่ห์หล่ยมและกลลวง

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปี ขึ้นไป
SN0084 นิยายสืบสวน

ทดลองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime